

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร ผู้วิจัย ได้ศึกษาเอกสาร และกำหนดขอบเขตของการเสนอผลการค้นคว้าจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็น 6 ตอน โดยเสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา
  - 1.1 ความหมายของการเขียน
  - 1.2 ความสำคัญของการเขียน
  - 1.3 องค์ประกอบของการเขียน
2. การสอนการเขียนภาษาอังกฤษ
  - 2.1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539
  - 2.2 ลำดับขั้นตอนของการสอนทักษะการเขียน
  - 2.3 วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ
    - 2.3.1 วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบพัฒนาจินตนาภาพในการเขียนนำหน้าโครงสร้างทางภาษาอังกฤษ
    - 2.3.2 วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบอ้างอิงโครงสร้างทางภาษาอังกฤษเป็นหลัก
  - 2.4 ปัญหาการสอนเขียนภาษาอังกฤษ
3. กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร
  - 3.1 แนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร
  - 3.2 วิธีดำเนินการเรียนการสอน
    - 3.2.1 วิธีการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร
    - 3.2.2 ขั้นตอนการประเมินผลตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร
  - 3.3 ข้อดีของกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร
4. การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน
5. กิจกรรมการเรียนการสอนกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
6. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

การสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ความหมายของการเขียน

อราพอฟ (Arapoff,1975) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิดที่ นอกจากจะเป็นระบบสัญลักษณ์แทนคำพูดแล้ว ยังรวมไปถึงการถ่ายทอดข้อเท็จจริง และความคิดต่างๆ ของผู้เขียนออกมาในรูปประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ และสื่อความหมายได้อย่างดี การเขียนจึงควรเริ่มจากระดับที่ง่ายไปสู่ระดับที่ยุ่ยากซับซ้อนขึ้น

ฮีตัน (Heaton,1975) กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนและสอนยาก เพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์ และศิลปะในการใช้ถ้อยคำสำนวนที่ละเอียด ตลอดจนพื้นฐานทางวิจารณ์ญาณ และจินตนาการด้วย

ลาโด (Lado,1977) ได้กล่าวว่า การเขียนคือ การสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษา ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียน และผู้อ่าน การเขียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การเขียนโดยไม่ทราบความหมายนั้นไม่นับว่าเป็นการเขียน ถือเป็นเพียงการจารึกตัวอักษรลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น การเขียนจะต้องเป็นการใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย เรียบเรียงข้อความตามโครงสร้างของภาษาที่ใช้ ใช้แบบการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียน และใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารได้ถูกต้อง

ไวท์ (White,1980) กล่าวถึงการเขียนว่า คือ ความสามารถในการเขียนลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามไวยากรณ์ และเขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์เพื่อสื่อสารสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนจะต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ กล่าวคือ การเขียนจะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของภาษา (correctness of form) ความเหมาะสมของภาษา (appropriateness of style) และเอกภาพของหัวเรื่อง (unity of theme and topic)

ศิธร แสงธนู (2516) กล่าวถึงทักษะการเขียนภาษาต่างประเทศว่า โดยทั่วไป การเขียนคือ ความสามารถในการเขียนตัวอักษรในภาษาใหม่ คือ ภาษาอังกฤษ หรือ ภาษาอื่นตามลักษณะความนิยมของเจ้าของภาษา เริ่มจากสามารถสะกดตัวได้ถูกต้อง เรียบเรียงคำเป็นวลีเป็นประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา รู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน รู้จักใช้สำนวน และสามารถแสดงความคิดเห็นออกเป็นภาษาเขียนที่สามารถสื่อความหมายซึ่งกันและกันได้

บั้งอร สว่างวโรธ และเยวภา พุกกะคุปต์ (2524) มีความเห็นว่า การเขียนภาษาต่างประเทศ คือ ความสามารถในการใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสัญลักษณ์ตามประเพณีนิยมเพื่อให้เขียนข้อความ ในเรื่องของทักษะการเขียนนั้น ผู้เขียนจะมีบทบาทสำคัญมากในการแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนออกมาเป็นตัวอักษร และการเขียนนั้นค่อนข้างจะเป็นทางการและภาษาที่ใช้ก็เป็นระเบียบแบบแผนมากกว่าภาษาพูด

บุญศิริ ผ่องอักษร (2542) กล่าวถึงการเขียนภาษาอังกฤษไว้ว่า เป็นทักษะที่ต้องการการสอนอย่างมีแบบแผนและเป็นขั้นตอน ผู้สอนจะคิดสรุปง่าย ๆ ไม่ได้ว่าถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และสามารถเขียนประโยคอังกฤษได้แล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถเขียนความเรียงได้ด้วย ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่างๆ ที่จะออกมาในรูปประโยค เพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความที่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเจ้าของภาษา

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2524) และ ประภาศรี สีหอำไพ (2524) กล่าวถึงความหมายของการเขียนว่า การเขียน คือ การแสวงหาความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้ส่งสารออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนย่อมมีเจตนา และข้อคิดเห็นในการเขียน ซึ่งผู้อ่านควรวิเคราะห์ค้นพบเจตนา และข้อคิดเหล่านั้นจึงจะรับสารจากผู้เขียนได้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การเขียน คือ ความสามารถในการเขียนลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และเขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ นอกจากนี้การเขียนยังเป็นทักษะที่ต้องการการสอนอย่างมีแบบแผนและเป็นขั้นตอนเพื่อให้สามารถสื่อสารกันได้อย่างบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ความสำคัญของการเขียน

การเขียนเป็นการสื่อความหมายที่มีความสำคัญมาก เพราะสามารถสื่อสารไปถึงผู้คนจำนวนมากได้ในเวลาเดียวกัน โดยที่ผู้สื่อความหมายไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานที่เดียวกันกับผู้รับข้อความที่สื่อสาร นอกจากนี้ยังไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลา เพราะการสื่อสารดังกล่าวสามารถเก็บไว้ได้เป็นเวลานานนับร้อยปี

ฮีตัน (Heaton, 1977) กล่าวว่า ผู้ที่มีทักษะในด้านการเขียนที่ดีนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีทักษะในการฟัง การพูด และการอ่าน เป็นอย่างดีมาก่อน จึงจะสามารถถ่ายทอดข้อความที่ต้องการสื่อสาร ออกมาให้มีสำนวนโวหารอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียนได้

วาเล็ท (Valette, 1977) กล่าวว่า ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเขียน ได้อย่างชัดเจน สามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ทั้งนี้เพราะผู้อ่านไม่สามารถสอบถาม ข้อสงสัยกับผู้เขียนได้

ไวท์ (White, 1980) กล่าวว่า การเขียนที่ดี นอกจากจะต้องสามารถสื่อสารได้ชัดเจนแล้ว ยังต้องมีสำนวนโวหาร และมีความสัมพันธ์กันของเนื้อหาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเขียนซึ่งเป็นการสื่อสาร กับผู้คนจำนวนมาก ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานในด้านหลักไวยากรณ์ ตลอดจนต้องอาศัยทักษะในการอ่าน การพูด และการฟัง เพื่อนำข้อมูลที่มีมาประยุกต์ในการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังต้องมีการเพิ่มเติมสำนวนโวหาร เพื่อความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

องค์ประกอบของการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีกระบวนการซับซ้อน และต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการร่วมกัน จึงจะช่วยให้เขียนได้อย่างถูกต้องชัดเจน นักการวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ ดังนี้

โรเบิร์ตส์ (Roberts, 1958) ได้กล่าวว่า ผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียน และสามารถสื่อความหมายได้ตามต้องการ นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ

ลาโด (Lado, 1964) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของภาษา อันได้แก่ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน และจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะและองค์ประกอบของภาษานั้นๆ รวมทั้งสัญลักษณ์ที่ใช้ในภาษาดังกล่าวเสียก่อน

แมคคริมมอน (Maccrimon, 1963) กล่าวว่า ผู้เขียนภาษาต่างประเทศจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ไวยากรณ์ การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนแล้ว และจะต้องมีความรู้ในเรื่องคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคชนิดต่างๆ ด้วย

แฮริส (Harris, 1969) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของการเขียนที่ดีมีอยู่ 5 ประการ คือ

1. เนื้อหา (content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน ตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ (form) ได้แก่ การเรียบเรียง จัดลำดับเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์ หรือ หลักภาษา (grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. สีสภาษา (style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหารต่างๆ ในการเขียน เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน ตลอดจนอารมณ์และธรรมชาติ ในข้อความที่เขียน
5. กลไกในการเขียน (mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษา เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง และการเขียนขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ ให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษานั้นๆ

เบเคอร์ (Baker, 1971) กล่าวว่า ความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และการใช้ภาษา เป็นส่วนประกอบสำคัญของการเขียน

ฮีตัน (Heaton, 1975) ในการเขียนที่ดี ผู้เขียนจะต้องมีทักษะที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (grammatical skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคต่างๆ ได้ถูกต้อง
2. ทักษะทางสีภาษา (stylistically skills) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคหลายๆ แบบ และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพ
3. ทักษะทางกลไก (mechanical skills) ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้อง เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ
4. ทักษะทางการเลือกข้อความที่เหมาะสม (judgement skills) ได้แก่

ความสามารถในการเขียนข้อความได้เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ ตลอดจนความสามารถที่จะเลือกสรร รวบรวม และจัดลำดับเรื่องราวให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

โคคานิส และ สแคลลีย์ (Kokanis and Scally) อ้างถึงใน ปรียา ธีระวงศ์ และคณะ 2525 กล่าวว่า สิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเขียน คือ ความรู้เรื่องไวยากรณ์ของภาษา การผูกประโยค การใช้คำที่แสดงความต่อเนื่องของความคิด (transition words) ความรู้เรื่องการเรียบเรียงข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี ซึ่งหมายรวมถึงความรู้เรื่องประโยคใจความสำคัญ (topic sentence) แนวคิดหลักของเรื่อง (main idea) และประโยคสนับสนุนใจความสำคัญ (supporting details)

สวาทซ์ (Swartz) อ้างถึงใน ปรียา ธีระวงศ์ และคณะ (2525) กล่าวว่า ทักษะการเขียนพื้นฐาน (basic writing skills) นั้นมีความสำคัญอย่างมากในการเขียน ซึ่งผู้เขียนสามารถพัฒนาได้จาก ความรู้เรื่องไวยากรณ์ของภาษา ความรู้เรื่องการเรียบเรียงข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี และความรู้เรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักขรตัวใหญ่

ม.ล. บุญเหลือ กุญชร (2507) กล่าวว่า ในบรรดาทักษะในการสื่อสารทั้งหมด การเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนมากที่สุด และการที่จะเขียนสื่อความหมายได้ดีนั้น ผู้เขียนจะต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ

1. สามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้อง และชัดเจน
2. สามารถประสมตัวอักษรเป็นถ้อยคำ และใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง
3. รู้ภาษา เขียนภาษาเป็นวลี เป็นกระบวนต่างๆ ตามความนิยมของภาษานั้น
4. ต้องมีความนึกคิดที่จะเขียนออกมาได้
5. ต้องรู้จักเรียบเรียง และลำดับความคิดให้ผู้อ่านจับความได้สะดวก
6. ต้องรู้จักใช้ถ้อยคำ และสำนวนที่เด่นชัด

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนประกอบด้วย เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน รูปแบบของการเขียน ไวยากรณ์ทางภาษาที่ถูกต้องสามารถสื่อความหมายได้ การเลือกใช้ถ้อยคำในการเขียน และการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษา

การสอนการเขียนภาษาอังกฤษ

หลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา จัดเป็นภาษาอังกฤษระดับต้น แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 และภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 แนวการจัดการเรียนการสอน เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดสถานการณ์ และบรรยากาศการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่หลากหลาย

ในระดับเตรียมความพร้อม เน้นความสามารถด้านการฟัง พูด โดยการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุข สนุกสนาน คั่นเคยกับภาษาอังกฤษ ส่วนในระดับอ่านออกเขียนได้จัดกิจกรรมที่ผสมผสานการอ่าน เขียน และสะกดคำเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น ซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสาร ด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่ถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้

การวัดและประเมินผลของผู้เรียนในระดับเตรียมความพร้อม และระดับอ่านออกเขียนได้มุ่งประเมินภาคปฏิบัติ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้นเน้นการวัดความสามารถโดยรวมในการใช้ภาษาในการวัด และประเมินผลทั้งด้านความรู้ การปฏิบัติ เจตคติ ประเมินความก้าวหน้าในการใช้ภาษาด้วยการสังเกต การตรวจสอบกระบวนการทำงาน และผลของการทำงานด้วยเครื่องมือวัด และประเมินผลที่หลากหลาย

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต้น มีดังนี้

1. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรม
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต้น อย่างเพียงพอเพื่อการศึกษาต่อ หรือ นำไปใช้ในการประกอบอาชีพตามความจำเป็น
3. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เป็นสถานการณ์จำลอง หรือ สถานการณ์จริง

4. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ
5. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์ และคุณค่าของภาษาอังกฤษ
6. เพื่อให้มีนิสัยใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ และใช้สื่อภาษาอังกฤษ

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา และอัตราเวลาเรียน

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ได้มีการกำหนดให้จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เป็นภาษาอังกฤษระดับต้น (Beginner Level) จำแนกได้เป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 และในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตลอดปีการศึกษา
2. ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตลอดปีการศึกษา
3. ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 1-4 กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตลอดปีการศึกษา

กำหนดอัตราเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-4 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 6 คาบ (120 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทีละน้อยแต่กระจายไปตลอดสัปดาห์ สำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 15 คาบ (300 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทุกวัน

โครงสร้างหลักสูตรประถมศึกษา และอัตราเวลาเรียน

ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม		ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้		ภาษาอังกฤษหลัก 1-4	
ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
6 คาบ/ สัปดาห์ เริ่มเรียนภาค เรียนที่ 2	6 คาบ/ สัปดาห์	6 คาบ/ สัปดาห์	6 คาบ/ สัปดาห์	15 คาบ/ สัปดาห์	15 คาบ/ สัปดาห์
120 คาบ/ปี	240 คาบ/ปี	240 คาบ/ปี	240 คาบ/ปี	600 คาบ/ปี	600 คาบ/ปี

หมายเหตุ 1 คาบ = 20 นาที

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรนี้ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารควบคู่กัน 2 ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยมีแนวหลัก ดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. จัดการเรียนการสอนภาษาด้วยกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ผักการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
3. จัดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยการฟัง และการพูดในระดับเตรียมความพร้อมเพิ่มเติมการสื่อสารด้วยการอ่าน การเขียน และการสะกดคำในระดับอ่านออกเขียนได้ และฝึกการส่งสาร และรับสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการเรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น

กระบวนการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

กระบวนการวัด และประเมินผลเน้นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา ผลของการวัด และการประเมินจะนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียน

อย่างต่อเนื่อง ระดับเตรียมความพร้อม วัดและประเมินผลโดยเน้นการประเมินพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรม และความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟังและพูด ระดับอ่านออกเขียนได้ วัดและประเมินจากความสามารถในการใช้ภาษาในด้านความเข้าใจ การฟัง พูด อ่าน เขียน และการสะกดคำ ส่วนระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น วัดความสามารถในการใช้ภาษา โดยประเมินให้ครบถ้วนทั้ง 3 ลักษณะ คือ ประเมินผลก่อนเรียน ประเมินผลระหว่างเรียน และ ประเมินผลภายหลังการเรียน ประเมินทั้งภาคปฏิบัติ ภาคความรู้ และเจตคติ โดยเครื่องมือวัด และการประเมินผลที่หลากหลาย มีการวัดระดับมาตรฐานขั้นพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียน โดยใช้การทดสอบมาตรฐานความรู้ความสามารถ (Proficiency Test) สำหรับผู้จะสำเร็จการศึกษา

สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

สื่อการเรียนการสอนภาษาที่ดีมีหลายประเภท แต่ละประเภทมีคุณสมบัติเฉพาะที่สามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนได้อย่างน่าสนใจ สื่อเหล่านี้ จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว นอกเหนือจากหนังสือเรียน แบบฝึกหัด คู่มือครู และแถบบันทึกเสียงประกอบบทเรียนแล้ว สื่อภาษาอังกฤษที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) เช่น หนังสือพิมพ์ แบบฟอร์มต่างๆ จดหมาย แผ่นภาพ บ้ายโฆษณา และอื่นๆ นอกจากนี้สื่อของจริงที่พบเห็นรอบๆ ตัว ทั้งในและนอกห้องเรียนก็สามารถนำมาใช้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ หากโรงเรียนมีความพร้อมก็อาจพิจารณาใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา วิดีทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self Access Learning Center) สื่อทางไกล และอื่นๆ เป็นเครื่องช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างรวดเร็วขึ้น อุปกรณ์และสื่อดังกล่าวผู้สอนสามารถเลือกใช้ หรือสร้างขึ้นให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนการสอน สภาพห้องเรียนระดับ และพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียนโดยจะต้องแสวงหาความรู้เกี่ยวกับสื่อ และพิจารณาเลือกใช้สื่อจนสามารถนำสื่อแต่ละชนิดมาประกอบการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุด

จุดมุ่งหมายของทักษะการเขียน ระดับ ป.5 – ป.6 ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539

หลักสูตรการเขียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และประถมศึกษาปีที่ 6 ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ในการเขียนไว้ว่า เพื่อให้สามารถสื่อสารเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยการเขียนข้อ

ความ และคำพูด โดยใช้อักษรตัวพิมพ์ และอักษรตัวเขียน สะกดคำถูกต้อง และสามารถใช้ เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539) ซึ่งโรงเรียนในสังกัด กรุงเทพมหานครก็ได้จัดการเรียนการสอนตามแนวทางของกระทรวงศึกษาธิการ เช่นเดียวกัน

ลำดับขั้นตอนของการสอนทักษะการเขียน

ประสิทธิ์ ภาพยกลอน (2518) และ ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2530) กล่าวถึง ลำดับขั้นตอนการเขียนมีลักษณะคล้ายกัน ดังนี้

1. ขั้นเสาะหา และรวบรวมความคิด คือ การรวบรวมข้อมูล ค้นคว้า หาความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนจากความรู้รอบตัว หนังสือ ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม
2. ขั้นเตรียม และจัดระบบความคิด คือ การนำข้อมูลที่ได้มาจัด เป็นประเด็นๆ เพื่อบรรจุลงในแนวโครงเรื่องที่วางไว้ให้พอดี
3. ขั้นลงมือเขียน ในขณะที่เขียนต้องเลือก และพิเคราะห์การเลือกใช้ คำหลักเกณฑ์ การใช้ภาษา ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับผู้อ่าน
4. ขั้นตรวจทาน ในระหว่างที่เขียนต้องมีการตรวจทานงานของเราเป็น ระยะๆ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง
5. ขั้นปรุ่่งแต่ง ขั้นนี้หลังจากตรวจทาน และนำมาแก้ไขให้ถูกต้องเรียบร้อย ต้องนำมาลอกใหม่ โดยต้องระมัดระวังเรื่องความสะอาด ความประณีต และการเขียนต้อง ชัดเจน เมื่อเขียนเสร็จแล้วทิ้งไว้ระยะหนึ่ง แล้วอ่านทบทวนความผิดพลาดเพื่อนำมาแก้ไขให้เรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้าย

สุไร พงษ์ทองเจริญ(2526) จัดลำดับขั้นการฝึกการเขียนไว้ดังนี้

1. สำหรับผู้เริ่มเรียน ให้เขียนทุกอย่างตามที่ครูกำหนดให้ (controlled writing) เพื่อไม่ให้ผู้เรียนใช้ภาษาผิด ผู้เรียนสามารถเขียนได้เองเมื่อได้รับการฝึกทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาแล้ว
2. สำหรับผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษมาพอสมควร ครูแนะนำส่วนที่เขียนให้ (guided writing) เช่น คำศัพท์ รูปแบบของประโยคที่ต้องใช้เขียน รวมทั้งแนวคิด และวิธีดำเนิน เรื่องแล้วจึงให้นักเรียนเขียนเอง
3. สำหรับผู้รู้ภาษาอังกฤษดีแล้ว ให้เขียนเองโดยครูไม่ต้องช่วย (free composition) เป็นการเขียนที่แสดงความสามารถของผู้เรียนเอง และแสดงความคิดเห็น

ความริเริ่ม รวมทั้งลีลาในการเขียนด้วย

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเขียนว่า แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน (pre-writing activities) เป็นการสร้างความสนใจเรื่องที่จะเขียน และปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะเขียนโดยอาจทบทวนความรู้เกี่ยวกับกลไกทางการเขียน

2. กิจกรรมระหว่างการเขียน (while-writing activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาฝึกทักษะในขณะที่เขียนเรื่อง ซึ่งอาจจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น นำบัตรเชิญลักษณะต่างๆ มาเป็นแบบให้เขียนตาม

3. กิจกรรมหลังการเขียน (post-writing activities) โดยผู้เรียนพยายามใช้ทักษะการเขียนสัมพันธ์กับทักษะอื่น คือ นำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้เพื่อนในชั้นฟัง นำมาถามคำถาม เขียนบทสนทนา แสดงบทบาทสมมติ นำมาอภิปราย แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ข้อเขียนนั้นๆ ในเชิงความถูกต้องในการสื่อความ การใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม

ลาโด (Lado, 1964) ได้แบ่งการเขียนภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ชั้น ดังนี้

1. การเตรียมตัวก่อนการเขียน (pre-writing) เป็นการแนะนำให้ผู้เรียนรู้จัก และเขียนสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้แทนคำพูด ฝึกการคัดลอกสัญลักษณ์ และตัวอักษรแบบต่างๆ ซึ่งให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษร หรือ การผสมอักษรกับระบบการออกเสียง รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงลีลาการเขียนตัวอักษร และความแตกต่างของตัวอักษรแต่ละตัว

2. การคัดลอกข้อความจากบทอ่าน (copying read texts) เป็นการจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนตามแบบที่กำหนดให้ ซึ่งเป็นข้อความยาวๆ ที่ผู้เรียนได้อ่านไปแล้ว

3. การถ่ายถอดสิ่งที่พบเห็นเป็นตัวอักษร (transcribing) เป็นการฝึกเขียนตามคำบอก โดยครูบอกคำที่ผู้เรียนรู้จัก ให้ผู้เรียนเขียนตาม นอกจากนี้ยังฝึกให้ผู้เรียนรู้จักถ่ายถอดคำพูด หรือแต่งประโยคด้วยตนเอง และเขียนประโยคดังกล่าวโดยไม่มีแบบอย่างให้ดู

4. การเขียนเรียงความ (composition) ในขั้นนี้ฝึกการเขียนเพื่อรายงาน แสดงความคิดเห็น หรือ ให้ข้อมูลต่างๆ ในรูปแบบที่ถูกต้องตามแบบแผนและโอกาส การเขียนจดหมายถึงเพื่อน ซึ่งเป็นแบบไม่เป็นทางการ การเขียนให้ข้อมูลที่ เป็นข้อเท็จจริงทางธุรกิจ การเขียนรายงาน ตลอดจนการเขียนบทความเพื่อส่งตีพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งครูจะต้องสอนให้ผู้

เรียนเข้าใจในเรื่องต่างๆ ที่สำคัญต่อการเขียนเพื่อการสื่อสาร เช่น หัวเรื่อง ความชัดเจนของแนวคิด และวัตถุประสงค์ ลีลาภาษา ตลอดจนความแจ่มชัด และมีประสิทธิภาพของความสำเร็จ

5. การเขียนวรรณคดี (literature) เป็นการเขียนขั้นสูงสุด ซึ่งผู้ที่จะสามารถเขียนในขั้นนี้ได้จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม โครงสร้างทางภาษามีพรสวรรค์ และมีศิลปะในการเขียนเป็นอย่างดี

มอริส (Morris, 1966) กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนไว้ ดังนี้

1. ขั้นคัดตัวอักษร (transcription) เป็นการฝึกนิลยการเขียนที่ถูกต้องชัดเจน และสะอาดเรียบร้อย
2. ขั้นเขียนตามคำบอก (dictation) เป็นการฝึกการฟัง การสะกดตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์
3. ขั้นการใช้การเขียนเพื่อเป็นเครื่องมือฝึกทักษะอื่น (writing as a means) เนื่องจากการเขียนมีความสัมพันธ์กับการอ่าน และไวยากรณ์ และการเขียนนั้นนับเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการทดสอบความรู้ทักษะต่างๆ ได้
4. ขั้นการเขียนเพื่อแสดงออก (productive writing) ขั้นนี้ประกอบด้วย เนื้อหา รูปแบบ และลีลา ผู้เรียนต้องรู้ถึงความคิดของตน หรือ สิ่งที่ตนจะเขียน และต้องรู้ว่า จะเขียนออกมาอย่างไร นั่นคือการใช้คำ และรูปแบบของภาษา จุดมุ่งหมายของการเขียนในขั้นนี้คือ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ เป็นเครื่องแสดงออกถึงความคิดตนเอง ขั้นนี้จะครอบคลุมถึงการแปล และการเขียนเรียงความทั้งแบบควบคุม และแบบอิสระ

ริเวอร์ส (Rivers, 1968) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกอย่างมีระบบผ่านขั้นตอน 5 ขั้น ดังนี้

1. การคัดลอกข้อความ (copying) เป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่เรียนไปแล้ว และยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์
2. การลอกแบบ (reproduction) การเขียนในขั้นนี้ ผู้เรียนจะต้องเขียนจากสิ่งที่เขาจำได้ หรือ จากการอ่าน ตลอดจนการเขียนตามคำบอก หรือ การเขียนอธิบายรูปภาพ
3. การเรียบเรียง และเชื่อมประโยค การเขียนในระดับนี้ผู้เรียนฝึกจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ทั้งจากการฟัง และการอ่าน แต่จะยุ่งยากซับซ้อนขึ้นในการใช้รูปแบบต่างๆ ของโครงสร้าง ตลอดจนการรู้จักใช้ตารางเทียบแทน และการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น
4. การเขียนแบบที่มีการชี้แนะ (guided writing) ในขั้นนี้ผู้เรียนมี

อิสระที่จะเลือกใช้คำ และโครงสร้างไวยากรณ์ในการเขียนเพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม การเขียนในระดับนี้ยังอยู่ภายใต้การแนะนำของครู ครูจะต้องคอยดูว่าผู้เรียนคนใดมีปัญหาในการเขียน ตลอดจนปัญหาของผู้เรียนที่ชอบแปลจากภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. การเขียนเรียงความ (composition) เป็นการฝึกขั้นสุดท้ายที่ผู้เรียนสามารถเลือกคำ และโครงสร้างไวยากรณ์ในการแสดงความหมายตามที่ตนเองต้องการได้

วาเล็ท และ ดิสลิด (Valeete and Disick, 1972) ได้จำแนกชั้นการเขียนตามสารบบจำแนก (taxonomy) ซึ่งเป็นระบบจำแนกสิ่งต่างๆ โดยเริ่มจากระดับที่ง่ายไปหายาก ออกเป็น 5 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นทักษะด้านกลไก (mechanic skills) เป็นทักษะขั้นต้น เริ่มจากการเลียนแบบ เป็นระดับความสามารถที่เกิดจากการฝึกจนคล่องเป็นอัตโนมัติ แสดงออกทางความจำมากกว่าทางความเข้าใจ พฤติกรรมที่แสดงออกในการเขียน คือ การลอกแบบ (reproduction) ผู้เรียนสามารถเขียนเลียนแบบคำ หรือ ประโยคที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง และสามารถเขียนสะกดคำ และประโยคต่างๆ ที่ให้ท่องจำไว้ได้อย่างถูกต้องโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำ หรือ ข้อความเหล่านั้น

2. ชั้นความรู้ (knowledge) เป็นชั้นที่แสดงออกซึ่งความรู้ในกฎเกณฑ์ (rule) ข้อเท็จจริง (facts) และข้อมูล (data) ที่เกี่ยวข้องทางภาษา พฤติกรรม การเขียนระดับนี้คือ การระลึกได้ (recall) ผู้เรียนจะรู้จัก และทราบความสัมพันธ์ระหว่างเสียง และสัญลักษณ์ที่ถูกต้องของภาษาต่างประเทศนั้น สามารถสะกดคำ หรือ ข้อความที่เคยเรียนมาแล้วโดยเขียนตามคำบอกได้อย่างถูกต้อง สามารถเขียนประโยคที่เหมาะสมกับรูปภาพอย่างถูกต้องตามไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา และสามารถเขียนตอบคำถามในเรื่องที่เคยเรียนแล้วได้ ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในข้อความที่เขียนได้อย่างดี

3. ชั้นการถ่ายโอน (transfer) เป็นชั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ พฤติกรรมที่แสดงออกคือ การนำไปใช้ (application) ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาเขียนกระสวนประโยค (pattern) ใหม่ๆ โดยมีตัวอย่างให้ สามารถเขียนประโยคตามที่มีกรอขึ้นแนะ เช่น เขียนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม ตั้งคำถามจากคำตอบที่กำหนดให้ หรือ รวมประโยค การทดสอบแบบเลือกตอบเป็นพฤติกรรมทางอ้อมสำหรับทักษะภาษาในขั้นนี้

4. ชั้นการสื่อสาร (communication) เป็นชั้นที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารได้ พฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งความคิดเห็น (self-expression) ผู้เรียนสามารถสื่อความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียนแสดงความคิดเห็น

ความต้องการของตนออกมาเป็นภาษาต่างประเทศได้โดยครูไม่ต้องกำหนด หรือ แนะนำให้ในขั้นนี้เน้นความสำคัญของความสามารถในการเขียนที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเนื้อความ หรือ เนื้อเรื่องมากกว่าการเข้มงวดในเรื่องของความถูกต้องทางไวยากรณ์

5. ขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินภาษาที่ใช้ได้ พฤติกรรมการเขียนที่แสดงออก คือ การสังเคราะห์ (synthesis) กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างคล่องแคล่วสามารถเขียนโดยใช้ลีลาการเขียน (style) ต่างๆ ของตนเองได้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์ของการเขียนนั้นๆ รู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมตามเนื้อหาของเรื่องตามจุดมุ่งหมาย และตามความต้องการของผู้อ่าน และความสามารถในการใช้คำ และจำนวนของผู้เรียนในขั้นนี้จะใกล้เคียง หรือ เท่าเทียมกับความสามารถของเจ้าของภาษา

จอห์นสัน และมอร์โรว์ (Johnson and Morrow, 1981) ให้ขั้นตอนการเขียนไว้ดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายของการเขียน ในขั้นนี้ผู้สอนต้องตั้งวัตถุประสงค์ว่าต้องการให้ผู้เขียนมีความสามารถ หรือ บรรลุจุดประสงค์ใดเมื่อเขียนเสร็จแล้ว
2. ดำเนินการสอน ขั้นนี้ผู้สอนจะใช้สื่อ หรือ อุปกรณ์ต่างๆ มาช่วยในการสอน โดยใช้ให้เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนเขียน
3. ลงมือเขียนในสิ่งที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ในขั้นแรก อาจใช้วิธีเขียนแบบกำหนดขอบข่ายให้สำหรับขั้นสุดท้ายอาจให้นักเรียนเขียนเองโดยอิสระ
4. การถ่ายโอน เป็นการนำความรู้ที่ได้เรียนไปแล้ว ไปเขียนเรื่องใหม่ที่คล้ายกับเรื่องเดิม หรือ เขียนเรื่องใหม่ได้

เคอร์สเนอร์ และ แมนเดล (Kirszner and Mandell, 1984) และวินเทอร์โรวด์ และเมอร์เรย์ (Winterowd and Murray, 1984) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การฝึกทักษะการเขียน มีขั้นตอนใหญ่ 3 ขั้นตอน คือ

1. การฝึกเขียนในระยะเริ่มต้น เป็นเพียงการเขียนประโยคสั้นๆ จากคำศัพท์ และโครงสร้างที่นักเรียนเรียนมาแล้ว หรือ เดิมคำในประโยคเพื่อให้ได้ความสมบูรณ์
2. การเขียนตามกรอบที่กำหนดให้ (controlled composition) เป็นการเขียนเลียนแบบที่ครูให้ เป็นการฝึกใช้คำ หรือ รูปประโยคที่เรียนมาแล้ว เพื่อฝึกให้เกิดความแม่นยำในภาษายิ่งขึ้น
3. การเขียนตามแบบที่มีการชี้แนะ (guided composition) การเขียน

แบบนี้ครูต้องชี้แนะให้ทั้งคำศัพท์ รูปประโยค และความคิดในการเรียบเรียง มีขั้นตอนการเขียน ดังนี้

3.1 ขั้นก่อนการเขียน (pre-writing) เป็นการสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนก่อนลงมือเขียนจริง ซึ่งอาจเป็นการสนทนา หรือ ปรึกษาหารือร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน

3.2 ขั้นการเขียน (writing) ให้นักเรียนลงมือเขียนเป็นแบบร่างก่อน ให้นักเรียนช่วยกันคิดนำความคิดที่ได้จากขั้นก่อนการเขียน มาใช้เขียนไม่ต้องกังวลเรื่องความถูกต้อง ตัวสะกด หรือการเรียบเรียงรูปประโยค แต่เน้นในเนื้อเรื่องเป็นสำคัญ

3.3 ขั้นตรวจทาน (revising) นักเรียนจะอ่านทบทวนสิ่งที่เขียนไปแล้ว มีการตรวจสอบเรื่องตัวสะกด คำผิด หรือเครื่องหมายวรรคตอน ทั้งนี้เพื่อให้การเขียนสื่อความหมายได้

3.4 ขั้นการฝึกการเขียน (rewriting) เป็นขั้นสุดท้ายของการฝึกการเขียนถือเป็น new writing ในขั้นนี้ นักเรียนต้องทำเนื้อเรื่องที่เขียนไปแล้วให้สมบูรณ์ พร้อมทั้งจะรายงาน หรือ เขียนส่งครูได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ลำดับขั้นตอนการสอนทักษะการเขียน ผู้เรียนจะต้องหัดคัดลอกตัวอักษร ให้ถูกต้อง จากนั้นจึงเริ่มเขียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยคำนึงถึงเรื่องการใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้อง และมีความเหมาะสม หลังจากนั้นผู้เรียนจะต้องทบทวนงานเขียนของตนเอง และตรวจแก้ไขหากพบข้อผิดพลาด

วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ

วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ สามารถจัดออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบพัฒนาจินตนาภาพในการเขียนนำหน้า โครงสร้างทางภาษาอังกฤษ มักจะใช้กับนักเรียนที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นหลัก หรือในกรณีที่ผู้สอนให้ความสนใจต่อการพัฒนาเนื้อเรื่องที่จะเขียนของนักเรียนมากกว่า การพัฒนาความรู้ความเข้าใจในด้านโครงสร้างทางภาษา การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษแบบนี้จะอาศัยเทคนิคต่างๆ เช่น การเล่าเรื่องให้ฟัง การระดมความคิดเห็น การใช้ภาพเป็นสื่อ การปล่อยให้เขียนแบบอิสระแต่จำกัดเวลาว่าต้องทำเป็นเวลากี่ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ดังผลของการศึกษา วิจัยดังต่อไปนี้

ไวท์ (White, 1980) ได้นำเสนอเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนบรรยายตามลำดับของเวลา และการเขียนพรรณนาบุคคล สิ่งของ สถานที่ และกรรมวิธี ดังนี้

1. เทคนิคการสอนการเขียนแบบบรรยาย

- 1) เน้นไปที่ลำดับของเวลาก่อนหลัง และลำดับของเหตุการณ์
- 2) ใช้อุปกรณ์เช่น แผนที่ รูปภาพ ตารางการเดินทาง เพื่อช่วยให้เกิดแนวทางในการเรียงลำดับ
- 3) ถ่ายโอนข้อมูลให้เป็นลายลักษณ์อักษรเช่นการตีความจากภาพ ให้เป็นภาษาพูด หรือ ภาษาเขียน
- 4) ใช้คำถามแบบชี้แนะโดยอ้อม เพื่อเป็นสื่อในการถ่ายทอดงานเขียนแบบบรรยายออกมา

2. เทคนิคการสอนการเขียนแบบพรรณนา

- 1) เทคนิคการสอนเขียนแบบพรรณนาบุคคลเพื่อให้ครอบคลุมลักษณะภายนอก บทบาท อุปนิสัย กิจวัตรประจำวัน และคุณลักษณะอื่น ที่มีส่วนสัมพันธ์กับภาษาและวัฒนธรรม และอาชีพต่างๆ
- 2) เทคนิคการสอนการเขียนแบบพรรณนาสิ่งของเพื่อให้ความสนใจต่อนามวลีให้มากที่สุดเพื่อชี้ชัดออกมาให้ได้ว่าสิ่งของนั้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร และให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายที่อ่าน และสอดคล้องกับความสามารถของผู้เขียน
- 3) เทคนิคการสอนเขียนแบบพรรณนาสถานที่ เพื่อเน้นไปยังทำเลที่ตั้งและความสัมพันธ์ระหว่างทำเลที่ตั้ง กับข้อมูลทางประวัติศาสตร์
- 4) เทคนิคการสอนเขียนแบบพรรณนากรรมวิธีเพื่อให้สามารถเขียนแสดงขั้นตอนการผลิตสินค้าโดยใช้รูปแบบของคำกริยาและโครงสร้างของประโยคไปในทิศทางเดียว

จอห์นสัน (Johnson, 1981) ได้นำเสนอเทคนิคการสอนการเขียน ซึ่งเน้นให้นักเรียนเติมข้อความให้สมบูรณ์ การเขียนข้อความต่อจากข้อความเดิม และการฝึกหัดจับใจความที่ได้รับฟังมาเขียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ จะแบ่งนักเรียนออกเป็นส่วนๆ แล้วให้นักเรียนการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในชั้นเรียน เพื่อให้ นักเรียนสามารถถ่ายทอดเรื่องที่ตนรู้ให้บุคคลอื่นให้เข้าใจให้ได้

2. การทำกิจกรรมต่อเนื่องกัน เช่น การให้นักเรียนรับฟังข้อมูลจากการถามและตอบเกี่ยวกับตารางเวลารถไฟ แล้วให้นักเรียนนำเนื้อหาที่ได้เขียนรายงานว่า จะต้องไปขึ้นรถไฟให้ทันในเวลาเท่าใด

3. การเขียนข้อความเป็นตอนๆ (paragraph writing) เช่น การที่ผู้เขียนให้กลุ่มคำ และประโยคที่มีการจัดลำดับไว้แล้วมาให้นักเรียนจัดเรียงใหม่เป็นแบบอื่น หรือคิดหาข้อความที่มาก่อนหรือตามหลังข้อความที่ให้มา หรือเปลี่ยนรูปแบบของการเขียน จากการให้คำแนะนำเป็นการบรรยายแทน

ไรม์ส (Raimes, 1983) ได้นำเสนอเทคนิคในการสอนการเขียน โดยใช้สื่อรูปแบบต่างๆ เช่น รูปภาพ แผนผัง แผนภูมิ แผนที่ ตารางเดินทาง เทปเสียง ใบสมัครงาน และบทความที่มีการเรียงลำดับของประโยคที่สับสนไปมา มาให้นักเรียนอ่าน เพื่อใช้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดจินตนาการในการเขียนเชิงบรรยาย

คริสป์ (Crisp, 1986) ได้นำเสนอเทคนิคการสอนการเขียนแบบใหม่คือ การเขียนแบบแอโรบิค (Aerobic writing) ซึ่งเป็นการกำหนดระยะเวลาแน่นอนเช่น 2 ชั่วโมง/สัปดาห์ ครั้งละ 1 ชั่วโมง เพื่อให้นักเรียนไปหัดเขียนบทความภาษาอังกฤษมาให้ได้มากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ภาษา แล้วจึงจะมีการเรียกให้นักเรียนมาเรียนรู้การใช้เทคนิคการเขียนในรูปแบบต่างๆ ต่อไป ทั้งนี้ผู้สอนจะเลือกบทความที่นักเรียนเขียนมาแล้วเพื่อให้นักเรียนไปขยายความคิด ทบทวนและแก้ไขต่อไป จะทำให้นักเรียนมีมีผลผลิตทางการเขียนได้มาก แต่วิธีการนี้เหมาะสม ก็เฉพาะกับนักเรียนที่มีความกระตือรือร้นสูงเท่านั้น

ฮิลล์ (Hill, 1991) ได้นำเสนอเทคนิคการสอนการเขียนแบบเน้นกิจกรรมต่างๆ เช่น การอภิปราย การสร้างข่าวลือ การเรียนแบบผสมผสานกับเสียงดนตรี และการเรียนโดยการเปรียบเทียบกิจกรรม หรือเหตุการณ์ที่ปรากฏในภาพจากแหล่งต่างๆ ของโลก กับวัฒนธรรมของนักเรียน ดังต่อไปนี้

1. การอภิปราย (Discussion) เป็นการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ และให้รูปภาพไว้ ให้นักเรียนพูดคุยตามรูปภาพ ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องที่นักเรียนอาจจะมีหรือไม่มีประสบการณ์ก็ได้ หรือเรื่องประเพณีที่แปลกประหลาด หรือประเด็นซึ่งเกินความจริง แล้วจึงลงมือเขียน

2. การใช้ข่าวลือ (Rumors) แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน ให้แต่ละกลุ่มไปหยิบรูปภาพหน้าชั้น 5 ภาพ และให้ตกลงกันว่าจะเขียนเรื่องอะไร จากนั้นย้ายกลุ่มทีละ 2 คนตามเข็มนาฬิกา เพื่อไปเขียนเรื่องราวให้นักเรียนกลุ่มอื่นๆ ทราบ

3. การผสมผสาน (Mixture) จะมีการเปิดเพลงและแจกรูปภาพให้นักเรียนเพื่ออภิปราย จากนั้นผู้สอนจะเขียนคำศัพท์ไว้บนกระดานดำ และแจกบทโคลง 2 ชุดให้นักเรียนหาคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกัน เสร็จแล้วผู้สอนจะอธิบายความหมายของบทโคลง แล้วให้นักเรียนเขียนบทโคลงของตนเองขึ้นมาใหม่

4. การเปรียบเทียบวัฒนธรรม (Culture contrast) จะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยและแจกรูปภาพกลุ่มละหลายๆ รูป เพื่อช่วยกันออกความคิดเห็นจากนั้น ผู้สอนจะเขียนแนวความคิดที่กลุ่มต่างๆ เสนอขึ้นบนกระดานแล้วให้นักเรียนลองเทียบความคิดบนกระดานกับวัฒนธรรมของตน

5. การฝึกใช้คำถามชี้แนะ (Guided question) จะใช้ภาพขนาดใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยเนื้อหาสาระ และผู้สอนจะพยายามใช้คำถามชี้แนะโดยถามเพื่อให้นักเรียนตอบประโยคใจความสำคัญ แล้วปิดรูปภาพไม่ให้นักเรียนดูแต่ให้เขียนเรียงความตามความเข้าใจของตนเอง

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531) ได้นำเสนอเทคนิคการสอนทักษะเขียนหลากหลายแบบ อาทิเช่น การระดมความคิดแบบเป็นกลุ่ม การอภิปราย การสัมภาษณ์ การแสดงละคร ล้อเลียน และการอ่านบทความ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเขียนบทความความคิดขึ้นมาใหม่ โดยอาศัยโครงสร้างของเนื้อหาที่ได้จากการทำกิจกรรมข้างต้นได้

2. วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบอ้างอิงโครงสร้างทางภาษาอังกฤษเป็นหลัก โดยอาศัยวิธีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบค่านาม คำสรรพนาม กริยา และรูปแบบของประโยคเป็นหลัก จะใช้กับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเป็นหลัก หรือในกรณีที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาอย่างมาก ดังที่สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526) ได้เสนอกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน โดยการให้นักเรียนได้พัฒนารูปแบบของการเขียนจากการ เปลี่ยนแปลงรูปแบบของคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้ว หรือได้เห็นจากบทความ ตัวอย่าง นอกจากนี้ผู้สอนก็อาจจะเป็นผู้กำหนดทั้งคำศัพท์และรูปแบบของประโยคตัวอย่าง ที่จำเป็น เพื่อให้เป็นแนวทางในการเขียนหรือการเปลี่ยนแปลงแก้ไขบทความก็ได้

จากการศึกษาวิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้ง 2 ประเภท ได้แก่

1) วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบพัฒนาจินตนาภาพในการเขียนนำหน้าโครงสร้างทางภาษาอังกฤษ และ 2) วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบอ้างอิงโครงสร้างทางภาษาอังกฤษเป็นหลัก ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนไทยจะต้องอาศัยแนววิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบอ้างอิงโครงสร้างทางภาษาอังกฤษเป็นหลักก่อนน่าจะ

เหมาะสมที่สุด เพราะนักเรียนไทยยังมีข้อจำกัดอยู่เป็นอันมากในเรื่องเกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ และยังไม่มีความเข้าใจในด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์อย่างเพียงพอที่จะให้เริ่มต้นการเขียนบทความภาษาอังกฤษแบบการพัฒนาจินตนาภาพในการเขียนนำหน้าการเรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้ หนึ่งวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยอาศัยการอ้างอิงโครงสร้างทางไวยากรณ์นั้น มีรูปแบบของการสอนที่มีชื่อเรียกเฉพาะอีกอย่างหนึ่งว่า Controlled Composition ซึ่งสาระสำคัญของงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับ Controlled Composition จะได้นำเสนอต่อไป

วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบ Controlled Composition

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แบบ Controlled Composition คือ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยอาศัยบทความต้นแบบ ซึ่งจะมีคำสั่งให้เปลี่ยนแปลงรูปแบบของประโยค และส่วนประกอบต่างๆ ของประโยค ตามคำสั่งที่กำหนด ซึ่งนักเรียนสามารถเรียนรู้รูปแบบของประโยค และคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเทคนิคในการเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบต่างๆ ของประโยคให้เป็นไปตามคำสั่ง การเรียนดังกล่าว จะทำให้นักเรียนสามารถจดจำรูปแบบการเขียนประโยคที่ถูกต้อง และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเขียนบทความของตนเองได้ในอนาคตได้ มีนักวิจัยชาวต่างชาติ ได้เสนอแนะวิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ แบบ Controlled Composition ดังต่อไปนี้

พอลสตัน และ ดิสตรา (Paulston and Dykstra , 1973) ได้เสนอแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนที่มีพัฒนาการทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษ โดยได้คะแนน TOEFL ไม่ต่ำกว่า 550 โดยการให้บทความต้นแบบและสั่งให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงรูปแบบของโครงสร้างไวยากรณ์ต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปตามลำดับขั้น และจะมีคำสั่งเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานการณ์ ซึ่งมีขั้นตอนใหญ่ 38 ขั้นตอน และในขั้นตอนจะแยกเป็นรายละเอียดของขั้นตอนย่อย ซึ่งรวมขั้นตอนทั้งสิ้นจะได้ 122 ขั้นตอน

ทัง (Tongue, 1977) เสนอแนวความคิดในการพัฒนาทักษะในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษเป็น 3 ขั้นตอน ตามลำดับขั้นในการพัฒนาความสามารถในการเขียน คือ การคัดลอกบทความ และการคัดลอกบทความโดยเปิดโอกาสให้เลือกใช้คำศัพท์ (Controlled

Composition) การเขียนโดยมีการกำหนดโครงสร้างไวยากรณ์ให้ทำ (Guided Composition) และการเขียนโดยอิสระ (Free Expression)

บรู๊คส และวิทโธรว (Brookes and Withrow ,1988) ได้นำเสนอกระบวนการสอนการเขียน ทั้งสิ้น 10 ขั้นตอน (รายละเอียดปรากฏ อยู่ในหัวข้อ กระบวนการสอนการเขียน ตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธรว)

คุนซ (Kunz,1996) ได้นำเสนอกระบวนการสอนการเขียน ที่มีทั้งสิ้น 26 ขั้นตอน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะใช้ในพัฒนาการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ให้กับนักเรียนที่มีความสามารถด้านการเขียนอยู่ในระดับกลาง (intermediate) และระดับสูง (advance) มีรายละเอียดของกระบวนการสอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1	Copy. (Writing Conventions)
ขั้นตอนที่ 2	Substitute a / an ,etc.
ขั้นตอนที่ 3	Gender changes.
ขั้นตอนที่ 4	Singular to plural.
ขั้นตอนที่ 5	Plural to singular.
ขั้นตอนที่ 6	Future Tense.
ขั้นตอนที่ 7	Simple Past Tense.
ขั้นตอนที่ 8	Present Continuous Tense.
ขั้นตอนที่ 9	Past Perfect Tense.
ขั้นตอนที่ 10	Present Perfect Tense.
ขั้นตอนที่ 11	Present to Past Reported Speech. (Sequence of Tenses)
ขั้นตอนที่ 12	Dialog to Reported Speech.
ขั้นตอนที่ 13	Dialog to Direct Speech.
ขั้นตอนที่ 14	Reported Speech to Direct Speech.

ขั้นตอนที่ 15	Active to Passive voice.
ขั้นตอนที่ 16	Passive to Active voice.
ขั้นตอนที่ 17	Affirmative to Negative.
ขั้นตอนที่ 18	Noun Adjuncts.
ขั้นตอนที่ 19	Adjectivals.
ขั้นตอนที่ 20	Adjectivals & Adverbials.
ขั้นตอนที่ 21	Concise Word Choices.
ขั้นตอนที่ 22	Word Forms.
ขั้นตอนที่ 23	Compound Sentences.
ขั้นตอนที่ 24	Adjective Clauses.
ขั้นตอนที่ 25	Adjective & Adverbial Clauses.
ขั้นตอนที่ 26	All Sentence Combining.

เมื่อพิจารณาแนวทางการสอนของนักการศึกษาดังกล่าว พบว่า กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร นั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับนักเรียนในระดับประถมศึกษาของไทยมากที่สุด

ปัญหาการสอนเขียนภาษาอังกฤษ

แม้ว่าประเทศไทยได้มีการเรียนภาษาอังกฤษ มาเป็นเวลานานแล้ว แต่ระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษยังไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่ง อารีรัตน์ น้ำเพชร (2529) พบว่าการเรียนภาษาอังกฤษได้เริ่มต้นในปี พ.ศ. 2371 โดยเรียนกันอยู่ในวงจำกัด และรัฐบาลยังไม่มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา หรือ กำหนดหลักสูตรแต่ประการใด ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติการสอบวิชา พ.ศ. 2433 พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ให้แนวทางในการกำหนดเนื้อหาวิชาต่างๆ รวมทั้งวิชาภาษาอังกฤษ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ธีระพงศ์ แก่นอินทร์ (2525), พิมพา นาคสุข (2527), ประเสริฐ ว่องวิจนะ (2528) พบว่า ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่เกิดจาก ปัญหาที่ครูผู้สอนมิได้จับเอกภาษาอังกฤษโดยตรง และมิได้รับการอบรมวิธีการสอนภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้ครูยังติดยึดกับวิธีการสอนแบบเก่าๆ

อริยา ลีระกุล (2531) พบว่า ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเกิดจากการที่นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษช้าเกินไป โดยเห็นว่า นักเรียนควรเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล นอกจากนี้บทเรียนยังมีเนื้อหามาก และยากเกินไป ประกอบกับการขาดครูที่มีความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษโดยตรง และขาดการนิเทศ และติดตามผล

ชาติ ทิววงษ์ (2536) พบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่ได้มีการรวมตัวกันเพื่อจัดทำแผนการสอน แบบทดสอบ และเครื่องมือวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื่องจากติดภาระการสอน และไม่เข้าใจหลักสูตรการสอนที่ดีพอ นอกจากนี้ยังไม่มีการบันทึกแผนการสอนไว้เป็นลายลักษณ์อักษรอีกด้วย จึงทำให้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่มีประสิทธิภาพ

บุญล้อม ปานลักษณ์ (2536) กล่าวว่า ปัญหาการจัดหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทย เกิดจากการที่ผู้บริหารโรงเรียนขาดความรู้ ความเข้าใจ ขาดเอกสาร ได้ครูที่มีวุฒิการศึกษาไม่ตรง มีการสอนไม่เพียงพอ และขาดบุคลากรในการนิเทศ เพื่อนำผลมาปรับปรุงการจัดหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัญหาการสอนเขียนภาษาอังกฤษเกิดจาก ได้ครูผู้สอนไม่ตรงวุฒิ ขาดการรวมตัวกันเพื่อร่วมกันทำบันทึกการสอน และขาดบุคลากรให้การนิเทศเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน สาเหตุอีกประการหนึ่ง คือ ตัวผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษช้าเกินไป ผู้เรียนควรเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

บรูคส์ตัน, ฮิลล์ และ ฟินเคส (Brookstons, Hills and Fincases1978) ได้พูดถึงแรงจูงใจและวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษพวกเขาได้แบ่งการเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. ภาษาอังกฤษสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เช่นผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศ สหรัฐอเมริกาและออสเตรเลีย ซึ่งแต่ละประเทศก็จะมี ความแตกต่างกันไปในรูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษประจำถิ่นในการออกเสียงและการใช้ภาษา แต่อย่างไรก็ตามการพูดและการเขียนเหล่านั้นก็เป็นสิ่งที่เป็นที่ยอมรับได้ทั่วไปเพราะ สามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดาย ซึ่งผู้ใช้ภาษามีวัตถุประสงค์ในการเรียนเพื่อที่จะใช้ภาษาในการแสดงตัวต่อสังคม และใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ภาษาอังกฤษสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง Second Language การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) เป็นการเรียนรู้เพื่อให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการดำเนินธุรกิจ การบริหารงานของรัฐ และในสถาบันการศึกษา เช่นที่ประเทศสิงคโปร์

และประเทศกานาซึ่งเราจะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) นั้นจะมีบทบาทที่สำคัญต่อชีวิตประจำวันอย่างมากเพราะจะปรากฏอยู่ในสื่อทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ นอกจากนี้ยังมีการใช้ในกระบวนการของศาลสถิตยุติธรรม ในหน่วยงานกลางของราชการ และยังให้อยู่ในหน่วยงานการค้าและอุตสาหกรรม และการศึกษาจึงมีการใช้ภาษาอังกฤษทั้งการพูดและการเขียนในรูปแบบเฉพาะของประเทศนั้นๆ ซึ่งคนเหล่านี้จะมีข้อจำกัดในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมาก เพราะว่าจะต้องเรียนภาษาอังกฤษในรูปแบบเฉพาะถิ่นเท่านั้น มิเช่นนั้นก็จะไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ ในสังคม แต่ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็จะมีความเสี่ยงต่อการไม่ได้รับการยอมรับจากประชาคมโลก เพราะการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบเฉพาะถิ่นของตนนั้นไม่ได้รับการยอมรับเป็นการทั่วไป

3. การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติ (EFL) Foreign Language เป็น การเรียนเพื่อใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการดำเนินงาน เช่นใช้อ่านหนังสือที่เขียนในภาษาใหม่ (อังกฤษ) หรือจะใช้ติดต่อกับผู้ที่ใช้ภาษาอื่น (อังกฤษ) ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติ (EFL) นี้มิได้มีบทบาทที่สำคัญต่อบุคคลที่อาศัยอยู่ในประเทศ สเปน บราซิล หรือประเทศญี่ปุ่น ทั้งในระดับชาติ หรือในระดับการใช้ชีวิตในสังคมเลย เพราะว่าประชาชนมีภาษาของตนเองใช้อยู่แล้วโดยไม่ต้องใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างชาติอื่นๆ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ในการเข้าสังคม หรือการแสวงหาความก้าวหน้าในอาชีพ จึงไม่มีภาษาอังกฤษในรูปแบบเฉพาะของประเทศนั้นๆ แต่จะรับรูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษทั้งแบบของอังกฤษและอเมริกันมาเท่าๆกัน ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น ความเป็นไปได้ในการจัดหาครูผู้สอน สถานที่ตั้งของโรงเรียน และอิทธิพลทางการเมือง ซึ่งตัวอย่างของบุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติ ได้แก่ นักท่องเที่ยว พนักงานขายสินค้า และนักเรียนที่เรียนด้านวิทยาศาสตร์ คนเหล่านี้มีความหลากหลายในการเลือกเรียนภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆที่ตนเองต้องการว่าจะนำไปใช้ที่ใดกับกลุ่มเป้าหมายใด

เวอกีซ (Verghis, 1990) กล่าวว่าในกลุ่มประชากรส่วนใหญ่ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ นั้น มีประชากรเป็นจำนวนมากที่มีได้เกิดในประเทศอังกฤษและมีการใช้ภาษาอังกฤษในแบบที่แตกต่างกันออกไป แต่อย่างไรก็ตามภาษาอังกฤษได้ถูกใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารกันไปทั่วโลก และเป็นภาษาที่ใช้ในการบันทึกความรู้ต่างๆ นอกจากนี้ เวอกีซ ได้ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (เป็นภาษาที่สอง) จนเกิดความชำนาญในระดับที่จะสามารถใช้งานได้เหมือนกับเจ้าของภาษา ก็คือ

1. นักเรียนที่มีใจเจ้าของภาษามีได้เรียนรู้ภาษาในลักษณะที่เด็กที่เกิดใหม่เรียนรู้

จากการฟังเสียงและทำความเข้าใจต่อโครงสร้างของคำและไวยากรณ์ เพราะว่ากว่าที่เด็กจะสามารถเลียนแบบการออกเสียงของคำ และพูดเป็นประโยคได้เขาจะต้องเรียนรู้ทั้งในเรื่องโครงสร้างของคำและไวยากรณ์ตลอดจนได้ผ่านการถูกปรับปรุงแก้ไขไปอย่างมาก จนเมื่ออายุได้ 5 ปี เขาก็จะสามารถที่จะซึมซับไว้ภายในทั้งโครงสร้างของคำและไวยากรณ์ได้เกือบทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว

2. เมื่อมีการเรียนรู้ภาษา (ที่สอง) เด็กๆจะสามารถเรียนรู้ได้เร็วกว่าผู้ใหญ่เพราะเด็กๆ ไม่สามารถหลบเลี่ยงจากแรงกดดันของทั้งสังคมและกลุ่มเพื่อนในระดับเดียวกันให้ยอมรับภาษาใหม่ได้ ในขณะที่ผู้ใหญ่จะสามารถหลบเลี่ยงปัญหาต่างๆ เหล่านั้นโดยการใช้ภาษาแม่ของตนได้ นอกจากนี้ผู้ใหญ่ที่ใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นภาษาแม่แล้ว ก็ยากที่จะสามารถยอมรับเอาวิธีการในการออกเสียงตามแบบของภาษาที่สองได้

3. การเรียนรู้ภาษา (ที่สอง) จะต้องใช้เวลาเพราะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเป็นเวลา 1 ปี จะเทียบเท่าได้กับการเรียนรู้ตามวิธีการเรียนรู้ตามธรรมชาติของเด็กๆ ที่เป็นเจ้าของภาษาได้เพียง 1-3 สัปดาห์เท่านั้น ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับระยะเวลาที่เด็กซึ่งเป็นเจ้าของภาษาจะต้องใช้เวลาเรียนรู้ภาษาอย่างน้อย 3-4 ปี เพื่อให้มีความชำนาญในระดับที่เหมาะสมในการเข้าใจภาษาแล้ว

4. ปัจจัยที่สำคัญมากในการเรียนรู้ภาษาคือแรงจูงใจ สำหรับเด็กๆ ทั่วไปนั้น เขาตระหนักได้ด้วยตนเองจนกลายเป็นแรงจูงใจได้อย่างดีว่าการเรียนรู้ภาษาพูดของมารดา ก็เพื่อที่เขาจะได้ใช้ในการแสดงตัวตนต่อคนทั่วไปและการที่เขาจะได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ ส่วนนักเรียนที่เรียนภาษา (ที่สอง) นั้นมีแรงจูงใจในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องตอบสนองต่อแรงจูงใจในการเรียนนี้ด้วย

5. การเรียนรู้เรื่องไวยากรณ์ของภาษาเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่งทั้งในการพูดและการเขียนเนื่องจากว่า ไวยากรณ์ของภาษาเป็นการรวบรวมรูปแบบของการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ดังนั้นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะต้องให้ความสำคัญกับการเรียนไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษเป็นอันดับแรก ในขณะที่เจ้าของภาษามิต้องใส่ใจกับการเรียนโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษมากนัก เนื่องจากได้ซึมซับเอาหลักเกณฑ์ต่างๆ ไว้โดยอัตโนมัติอยู่แล้ว

บรู๊คส์ , วิทโธร์ และ คัมมิง (Brookes , Withow and Commings 1998) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนบทความภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีความสัมพันธ์กับการอ่านบทความภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ดังนั้นเขาจึงได้คัดเลือกบทความที่เขียนโดยบุคคลหลากหลายอาชีพและมีแหล่งที่อยู่มาจากที่ต่างๆ ในโลก เพื่อให้นักเรียนได้อ่าน

และได้ทำการสรุปความเข้าใจด้วยตนเอง จากนั้นจึงให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องที่ได้อ่านไปแล้วระหว่างเพื่อนๆ นักเรียนด้วยกัน หลังจากนั้นจึงจะให้นักเรียนเริ่มเขียนบทความของตนเองจากเรื่องที่ได้อ่านไปแล้ว โดยให้นักเรียนรวบรวมกับความคิดเห็นและข้อสรุปทั้งของตนเองและที่ได้รับจากการพูดคุยกันกับกลุ่มเพื่อนๆ ลงเป็นบทความชิ้นใหม่ของตนเองต่อไป

กล่าวโดยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จะมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะมิได้เรียนรู้โครงสร้างทางภาษาเหมือนกับเด็กแรกเกิด หนทางที่จะช่วยให้นักเรียนเหล่านั้นสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น คือ การให้แรงจูงใจแก่นักเรียนในการเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร

กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธรว (Brookes and Withrow, 1988)

แนวคิดของบรู๊คส และวิทโธรว

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนของ บรู๊คส และวิทโธรว (Brookes and Withrow, 1988)

นักวิจัยชาวต่างชาติทั้งสอง ได้ทำงานคลุกคลีอยู่กับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนต่างชาติ ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ แล้วได้พบเห็นปัญหาต่างๆ ในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นอันมาก นักวิจัยชาวต่างชาติทั้งสอง จึงได้คิดออกแบบกระบวนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ที่สามารถจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้อย่างง่ายดาย แต่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้กระบวนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษดังกล่าว นั้น สามารถที่จะนำไปประยุกต์ใช้ได้กับนักเรียนทั้งระดับอุดมศึกษา ระดับมัธยมปลาย และระดับที่เริ่มศึกษาภาษาอังกฤษได้ไม่เกิน 20-30 ชั่วโมง ขึ้นไปรวมไปถึงการสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูดอยู่แล้ว แต่ไม่มีความชำนาญในการอ่านหรือเขียนภาษาอังกฤษ

แนวคิดในการสร้างบทความที่เป็นตัวอย่างในการเขียนภาษาอังกฤษ

(Models for Writing)

บรู๊คส และวิทโธรว (Brookes and Withrow, 1988) ได้พัฒนาบทความภาษา

อังกฤษ ซึ่งจะใช้เป็นตัวอย่างในการสอนการเขียนให้นักเรียนได้อ่านขึ้น โดยจะนำเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสภาพความเป็นอยู่ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา และวิทยาศาสตร์ มาสร้างเป็นหัวเรื่องของแต่ละบทความ เช่น เรื่องคอมพิวเตอร์ ภาพยนตร์ การออกกำลังกายกลางแจ้ง และอื่นๆ รวม 62 บทความ ทั้งนี้แต่ละบทความจะประกอบด้วยประโยคประมาณทั้งสิ้น 12 ประโยค และแต่ละประโยคจะมีโครงสร้างอย่างง่าย คือ ประธาน กริยา และกรรม หรือ ประธาน กริยา และส่วนขยาย จะมีการวางตำแหน่งของประโยคอนุประโยค ที่ข้างหน้าประธานและส่วนขยายของประโยค หรือ ไว้ด้านหลังของประโยค

วิธีดำเนินการเรียนการสอน

วิธีการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร

วิธีการสอน ประกอบด้วยกระบวนการสอนการเขียน ซึ่งมีทั้งสิ้น 10 ขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วยขั้น 1a, 1b, 2a, 2b, 3a, 3b, 4a, 4b, 5a, 5b, 6a, 6b, 7a, 7b, 8, 9a, 9b, 10a, 10b โดยเริ่มจากการที่นักเรียนจะต้องฝึกหัดคัดลอกบทความ ให้ถูกต้องตรงกับบทความต้นแบบให้ได้ ก่อนที่จะฝึกหัดในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของคำนาม สรรพนาม กริยา และกาลเวลาของประโยค ให้สัมพันธ์กันกับขั้นตอนการเรียนในแต่ละขั้น

อนึ่งขั้นตอนทั้งหมด สามารถจัดเป็นกลุ่มของขั้นตอนการสอนได้เป็น 5 กลุ่มใหญ่ ดังต่อไปนี้คือ

1. ขั้น 1a, 1b เป็นกระบวนการที่จะช่วยให้นักเรียน ที่ไม่คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้รูปแบบของตัวอักษร การเว้นวรรคตอน และการวางตำแหน่งของเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ สามารถที่จะคัดลอกข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญอย่างมากต่อขั้นตอนนี้ โดยการช่วยเหลือให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนในการเขียน และให้คำแนะนำอย่างเพียงพอ แต่อย่างไรก็ตามครูจะต้องไม่เข้มงวดในขั้นตอนการสอนขั้นนี้ จนเป็นการขัดขวางไม่ให้นักเรียนสามารถผ่านขั้นไปเรียนเรื่องอื่นๆได้ อนึ่ง ถ้าพบว่านักเรียนยังคงมีข้อบกพร่องในการเรียนในขั้น 1 a ครูก็ต้องพยายามให้ความช่วยเหลือต่อนักเรียนเป็นรายบุคคล ก่อนที่จะเลื่อนขั้นไปเรียนในขั้น 1 b

2. ขั้น 2a, 2b, 3a, 3b เป็นกระบวนการที่จะช่วยให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับวิธีการใช้คำพ้องความหมาย และการใช้คำสรรพนามที่แสดงเพศชาย หรือหญิงในประโยคที่ถูกต้อง (บรู๊คส และวิทโธร มิได้ให้นิยามของขั้นตอนการสอนในกลุ่มนี้ไว้ ผู้วิจัยจึงสรุปมาจากขั้นตอนการสอน ที่มีอยู่จริงว่าเกี่ยวข้องกับกระบวนการสอนอย่างไร)

3. ชั้น 4a, 4b, 5a, 5b เป็นกระบวนการ ที่จะช่วยให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับ เรื่องการเปลี่ยนประโยคเอกพจน์เป็นพหูพจน์ และในทางกลับกัน หนึ่งปัญหาใหญ่ในชั้นตอนนี้ก็คือ แม่นว่านักเรียนจะสามารถใช้คำสรรพนามที่แสดงเพศชาย หรือหญิงในประโยคได้ถูกต้อง (3 b) แต่เนื่องจากว่าเนื้อหาในชั้น(4 a) มีมากเกี่ยวกับการเปลี่ยนเอกพจน์ให้เป็นพหูพจน์ในหลายๆรูปแบบ ดังนั้นถ้านักเรียนบางส่วนเห็นว่าการเรียนชั้นนี้ยากก็สามารถที่จะข้ามไปเรียนชั้น 6, 7, 8 ก่อนแล้วจึงกลับชั้นไปเรียนชั้น 4, 5 ใหม่ ในชั้น 4, 5 นี้มีกรณีตัวอย่างของประโยคที่จะมีส่วนที่เป็นกรรมของประโยคซึ่งเป็นได้ทั้งเอกพจน์ หรือพหูพจน์เช่น

1) They keep their cars in good condition. They can fix flat tire themselves.

2) They keep their car in good condition. They can fix a flat tire themselves . ในชั้น 5 นักเรียนจะต้องทราบว่า เมื่อประธานถูกเปลี่ยนให้เป็นเอกพจน์ ส่วนขยายทั้งหมดของประโยคก็จะต้องถูกเปลี่ยนให้เป็นเอกพจน์ด้วย อย่างไรก็ตามนักเรียนจะต้องทราบว่า คำศัพท์บางคำเช่น minds นั้นสามารถเปลี่ยนรูปและสมควรเปลี่ยนรูปให้เป็นเอกพจน์ได้ แต่ eyes นั้นจะต้องเป็นพหูพจน์เสมอเพื่อให้ประโยคมีลักษณะที่สมเหตุสมผล หนึ่งในชั้น 5 นี้ เนื้อหาของบทความจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับประชาชน หรือกลุ่มประชาชนโดยทั่วไปไม่ใช้การพูดถึงปัจเจกชน ดังนั้นเมื่อมีการเปลี่ยนประโยคจากพหูพจน์เป็นเอกพจน์ นักเรียนก็สามารถที่จะเปลี่ยนสรรพนามของประโยคให้แสดงเพศได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญในการแสดงถึงเพศในประโยคภาษาอังกฤษ นอกจากนี้นักเรียนจะต้องตระหนักถึงว่าจะต้องมีการใช้สรรพนามแสดงเพศที่เป็นเพศเดียวกันอย่างต่อเนื่องทั้งบทความเสมอ

4. ชั้น 7a, 7b, 9a, 9b เป็นกระบวนการ ที่จะช่วยให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับวิธี การเปลี่ยนกาลเวลาของประโยคที่ถูกต้องเหมาะสม และการเลือกใช้คำพูดที่แสดงถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต รวมถึงการแนะนำการใช้ going to ในประโยค แต่เนื่องจากไม่สามารถใช้ going to ในทุกๆประโยคเพราะดูแล้วไม่เป็นธรรมชาติ ก็จะมีการสอนถึงเรื่อง will ด้วย แต่ทั้งนี้ก็จะมีการเน้นให้เห็นว่าจะต้องใช้ will กับประโยคมุขยประโยคเท่านั้น

5. ชั้น 6a, 6b, 8, 10a, 10b เป็นกระบวนการที่จะช่วยให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับการใช้ประโยคปฏิเสธ เพื่อไม่ให้มีการใช้ประโยคปฏิเสธที่ไม่เป็นธรรมชาติ หรือมีรูปแบบที่ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้นักเรียนจะได้รับการฝึกฝนในการใช้ประโยคปฏิเสธในสถานการณ์แบบต่างๆ และมีการใช้คำกริยาชนิดต่างๆ ในกาลเวลาที่ต่างกัน นอกจากนี้จะเรียนในเรื่องการวางตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ในประโยคปฏิเสธที่มีการใช้คำกริยาช่วยประกอบอยู่ด้วย

ตัวอย่างขั้นตอนการสอนเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธรและชื่อตัวอย่างบทความที่ใช้ฝึก

ขั้นตอนที่	เนื้อหาขั้นตอนที่สอน	ชื่อบทความที่ใช้ฝึก
1 (step 1a)	ตัวอักษรและเครื่องหมายวรรคตอน	Town Map, Run for Fun
1 (step 1b)	ตัวอักษร และเครื่องหมายวรรคตอน	Adopt a Pet, Handy Andy
2 (step 2a)	คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน	The Cat Lover , Movies
2 (step 2b)	คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน	English is Tough, Make a Friend Today
3 (step 3a)	การเปลี่ยนคำสรรพนามแทนเพศชาย หรือ หญิง	Choices, A Master Chef
3 (step 3b)	การเปลี่ยนคำสรรพนามแทนเพศชาย หรือ หญิง	Gardening, An Artist
4 (step 4a)	การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และ ประโยค จากเอกพจน์ เป็นพหูพจน์	Entertaining, Hawkeyes Inspector
4 (step 4b)	การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และ ประโยค จากเอกพจน์ เป็นพหูพจน์	Hurry Up! , Good Driving
5 (step 5a)	การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และ ประโยค จากพหูพจน์ เป็นเอกพจน์	Getting the Most from the City, Peace and Quiet
5 (step 5b)	การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และ ประโยค จากพหูพจน์ เป็นเอกพจน์	Computer Freaks, Anyone Can Fix It
6 (step 6a)	การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็น ปฏิเสธ(present tense)	Street Life, How's Life ?
6 (step 6b)	การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็น ปฏิเสธ(present tense)	Early Bird, Wheels

ขั้นตอนที่	เนื้อหาขั้นตอนที่สอน	ชื่อบทความที่ใช้ฝึก
7 (step 7a)	การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบัน เป็น อดีต	Part- Time Living, You Can't Buy a Star
7 (step 7b)	การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบัน เป็น อดีต	Outdoor Exercise, Routine Living
8 (step 8)	การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็น ปฏิเสธ(past tense)	Like Mother, The Home Team
9 (step 9a)	การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบันเป็นอนาคต	On the Road, Liberation
9 (step 9b)	การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบัน เป็นอนาคต	Tourism, Learn from Children
10 (step10a)	การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็น ปฏิเสธ(รวมทุก tense)	Skyscrapers, Personal Computers
10 (step10b)	การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็น ปฏิเสธ(รวมทุก tense)	Smoking, The United Nations

ขั้นตอนการประเมินผล โดยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของ บรู๊คส และวิทโธร

บรู๊คส และวิทโธรได้กำหนดไว้ว่า นักเรียนจะต้องฝึกฝนตามลำดับขั้นตอนของ กระบวนการสอนการเขียนทั้งสิ้น 10 ขั้นตอน ตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1a, 1b, 2a, 2b, 3a, 3b, 4a, 4b, 5a, 5b, 6a, 6b, 7a, 7b,8, 9a, 9b,10a จนถึงขั้น10b

อย่างไรก็ตาม บรู๊คส และวิทโธร ได้เปิดโอกาสให้ครูผู้สอนสามารถใช้

วิจารณญาณของตนเองในการพิจารณาว่า จะสอนตามขั้นตอนทั้งหมด หรือข้ามขั้นตอนใดก็ได้ ทั้งนี้ บรู๊คส และวิทโธร ได้เสนอแนะไว้ว่า ครูผู้สอนสามารถที่จะสอนข้ามขั้นตอนที่ 4 และ 5 ไปเรียนที่ขั้นตอนที่ 6 7 หรือ 8 ก่อนก็ได้ ตามที่ครูผู้สอนเห็นเหมาะสม ทั้งนี้ครูจะต้องดูแลให้นักเรียน ให้ความสำคัญอย่างมากที่สุดในการฝึกหัดคัดลอกบทความ ในขั้นตอนที่ 1 a ให้ได้ถูกต้องทั้ง 100 เปอร์เซ็นต์ ก่อนที่จะข้ามไปเรียนในขั้นตอนต่อไป แต่อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัตินั้น ถ้านักเรียนยังไม่สามารถคัดลอกบทความในขั้นตอนนี้จนได้คะแนนเต็ม ก็จะต้องฝึกหัดคัดลอกบทความ

ชุดใหม่ต่อไปอีก และครูผู้สอนจะต้องพยายามให้คำแนะนำช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะในการคัดลอกให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้ครูผู้สอนจะต้องไม่ทำให้นักเรียนต้องติดอยู่กับปัญหานี้ จนไม่สามารถข้ามขั้นไปเรียนในขั้นตอนต่อไปได้ ส่วนขั้นตอนอื่นๆที่เหลือนั้น บรู๊คส และวิทโธรมิได้กำหนดเกณฑ์ตายตัวว่า นักเรียนจะต้องทำคะแนนได้เท่าใดจึงจะสามารถผ่านไปเรียนในขั้นตอนถัดไปได้ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่ากระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธรมิ นั้น มิได้มีการกำหนดเกณฑ์การวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในแต่ละขั้นตอนไว้อย่างแน่ชัดตายตัว

ทั้งนี้ บรู๊คส และวิทโธรมิ ได้นำสัญลักษณ์ ในการตรวจงานของนักเรียนมาใช้อย่างต่อเนื่องไปนี้

_____	เครื่องหมายแสดงว่า ชิดเส้นใต้สำหรับแสดงข้อผิดพลาดที่สำคัญ
^	เครื่องหมายแสดงว่า มีคำที่ตก หรือ ละไว้
sp.	เครื่องหมายแสดงว่า สะกดคำผิดพลาด
No ¶	เครื่องหมายแสดงว่า ได้จัดย่อหน้าในที่ ที่ไม่ควรมีย่อหน้า
→	เครื่องหมายแสดงว่า ประโยคไม่สมบูรณ์

ข้อดีของกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธรมิ

ผลดีจากการนำกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธรมิ มาประยุกต์ใช้นั้น สามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ด้าน คือ

ด้านที่ 1 ประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับตัวของนักเรียนเองนั้น คือ

1. นักเรียนจะสามารถแยกแยะโครงสร้างของประโยค ออกเป็นส่วนๆ ได้จนสามารถที่จะคัดลอกประโยคภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง และสามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรูปแบบของประโยค ให้เหมาะสมกับคำสั่งของครูผู้สอน ที่จะสั่งให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงรูปแบบของประโยคซึ่งประกอบด้วย การเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน มาแทนคำศัพท์คำเดิม การเปลี่ยนแปลงคำสรรพนามแทนเพศชาย หรือ หญิง การเปลี่ยนรูปแบบประโยคจากเอกพจน์ เป็นพหูพจน์ การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ การเปลี่ยนกาลเวลาของประโยค (ซึ่งสามารถแก้ไขปัญหาเรื่องที่นักเรียนมีข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ดังปรากฏในงานวิจัยของ สมบูรณ์ วิชาวิบูล, 2528)

2. นักเรียนจะได้เรียนรู้ความหมายของคำ ที่ปรากฏในบทความและสิ่ง
ที่นักเรียนได้เขียนลงไป

3. นักเรียนจะรู้สึกได้ถึงความท้าทาย ในการที่จะพัฒนาตนเองให้ก้าว
หน้าไปในขั้นสูงขึ้นให้ได้

4. นักเรียนจะเกิดความภูมิใจ ในผลงานที่นักเรียนได้เขียนด้วยตัวของ
นักเรียนเอง

5. นักเรียนจะสามารถใช้บทความที่เป็นแบบในการเขียน มาพัฒนาการ
เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเองได้

1. นักเรียนยังสามารถเรียนรู้คำศัพท์ ตลอดจนเทคนิคในการอ่านเพื่อ
ทำความเข้าใจความบทความ (Reading Comprehension) ซึ่งจะทำให้นักเรียนชอบบทความ
เป็นอย่างมาก เพราะสามารถใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนบทความด้วยตัวของนักเรียนเองได้

7. จุดสำคัญของกระบวนการสอนเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร
คือ การคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) กล่าวคือ นักเรียนจะ
สามารถพัฒนาไปตามศักยภาพของตนเองได้ทุกคน

ด้านที่ 2 ประโยชน์ในด้านที่เกี่ยวกับคุณภาพของกระบวนการสอนการเขียน
ตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร ในด้านที่เกี่ยวกับคุณภาพในการพัฒนาความสามารถของนัก
เรียนคือ

1. กระบวนการสอนการเขียน 10 ขั้นตอน นี้ประสบความสำเร็จในการ
ทดลองใช้สอนนักเรียนชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว ทั้งนี้เพราะว่า
กระบวนการสอนการเขียนดังกล่าวนั้น ช่วยให้นักเรียนสามารถพิจารณาถึงความหมายของคำ
และวิธีการเขียนคำ อีกทั้งขั้นตอน และวิธีการสอนดังกล่าวทำให้นักเรียนส่วนมากมีความพึงพอ
ใจ และเพลิดเพลินกับการเรียนการเขียนจากกระบวนการเรียนการเขียนดังกล่าว

2. ข้อเขียนที่นักเรียนเขียนมีข้อผิดพลาดน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับ
วิธีการสอนแบบทั่วไป

3. นอกจากนี้ กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และ
วิทโธร ยังได้ช่วยให้นักเรียน สามารถพัฒนาทักษะในการใช้ย่อหน้า (Paragraph Indent) ,
การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ (Capitalization), การกำหนดชื่อเรื่อง (Use and Placement of Title) และ
ด้วยกระบวนการสอน นี้จะพัฒนาในเรื่องความเข้าใจทางภาษา (Language Comprehension)
และทักษะการอ่าน (Reading Skills) อีกด้วย

4. กระบวนการสอนการเขียนของบรู๊คส และวิทโธร เริ่มต้นจากขั้นที่

ง่ายไปสู่ขั้นที่ยากขึ้น ยากขึ้น ตามลำดับ และในแต่ละขั้นของกระบวนการสอน จะสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแทรกไว้ในระดับจำเป็นขั้นพื้นฐานด้วย ทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

5. บทความที่ใช้เป็นแบบในการเขียนแต่ละบทความ มีหัวข้อเรื่องที่น่าสนใจ และมีจำนวนประโยคประมาณ 12 ประโยค ต่อหนึ่งบทความ ลักษณะของประโยคเป็นประโยคแบบง่าย ที่ประกอบด้วยประธาน กริยาและกรรม หรือ ประธาน และส่วนขยาย. บทความแบบที่ใช้เป็นแบบในการเขียน เป็นบทความขนาดสั้นซึ่งทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ และทำความเข้าใจในการเขียนภาษาอังกฤษแบบสามัญทั่วไป

หลังจากได้พิจารณาถึงความเหมาะสม ในการออกแบบกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร์ ซึ่งมีปัจจัยที่เหมาะสมหลายประการดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ประกอบกับเนื้อหาไวยากรณ์ ของกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร์ มีความสอดคล้องกับเนื้อหาไวยากรณ์ของหลักสูตรระดับประถมศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้เน้นให้นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนในขั้นที่สามารถสื่อสารได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร์ มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อระบบการศึกษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้มีพื้นฐานความรู้ทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษให้มีความเหมาะสม และพร้อมที่จะพัฒนาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

นอกจากนี้ การดำเนินการเรียนการสอนตามแนวทางของบรู๊คส และวิทโธร์ ยังมีความเหมาะสม ในด้านการจัดสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ในการเรียนแบบใหม่ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ในการให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่ และติดตามผลการเรียน รวมทั้งการสนับสนุน และเสริมกำลังใจแก่นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเพ็ญศรี ชินตาปัญญากุล (2532) ที่ทำวิจัยเกี่ยวกับ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง นอกจากนี้วิธีการเรียนโดยเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ของบรู๊คส และวิทโธร์ ก็สอดคล้องกับแนวคิดของ สกอล เกิดผล (2526) ที่ชี้ให้เห็นว่านักเรียนมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์มากที่สุด

การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้เสนอวิธีวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

บ็องอร์ สว่างวโรธ และเยาวภา พุกกะคุปต์ (2524) กล่าวถึง การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า การเขียนเรียงความ ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการคิด และถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร โดยอาศัยถ้อยคำของเขาเอง ทักษะ หรือ ความสามารถนี้สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริง ดังนั้นผู้สร้างข้อสอบจึงอาจใช้วิธีต่างๆ กันดังนี้

1. ในกรณีที่จะวัดสัมฤทธิ์ผลในการเขียน (Assessment) ผู้สร้างข้อสอบอาจจะให้ผู้สอบแต่งเรียงความสั้นๆ มากกว่าหนึ่งเรื่องขึ้นไป การกระทำเช่นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาในแบบต่างๆ กัน การกำหนดเช่นนี้จะช่วยในการตรวจ และทำให้การเปรียบเทียบผลการแต่งเรียงความทำได้ง่ายขึ้น
2. ในกรณีที่การทดสอบครั้งนั้นๆ ไม่ได้คำนึงถึงสัมฤทธิ์ผลเป็นหลักใหญ่ หากแต่เป็นการทดสอบความก้าวหน้าในการเรียน (Progress Text) ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะเปิดโอกาสให้ผู้ตอบเลือกหัวข้อจากที่กำหนดให้ตามความสนใจของผู้เข้าสอบได้
3. ผู้สร้างข้อทดสอบกำหนดให้ผู้สอบอ่านบทสนทนาซึ่งใช้ภาษาที่ง่าย กระชับ และไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้สอบ จากนั้นให้ผู้สอบแต่งเรียงความโดยอาศัยข้อมูลในบทสนทนา แต่อาจเพิ่มเติมรายละเอียดต่างๆ ลงไปได้ การสร้างข้อทดสอบแบบนี้ก็เป็นลักษณะหนึ่งของการแต่งเรียงความแบบควบคุม (Controlled Composition) ผู้สอบจะไม่ต้องเสียเวลาในการคิดเกี่ยวกับด้านเนื้อหาที่จะเขียน
4. การให้ผู้สอบดูตาราง (Table) ซึ่งมีข้อมูลต่างๆ ที่จะใช้เป็นประโยชน์ในการเขียนเรียงความก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ผู้สร้างข้อทดสอบนิยมใช้กับผู้เข้าสอบที่มีความรู้ภาษาในระดับสูง (Advanced Students)
5. ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะวัดวัดอุปประสงค์ และเนื้อหาในการเขียนได้อย่างดี โดยให้ผู้สอบดูภาพภาพเดียว หรือ ภาพเป็นชุด ซึ่งอาจจะให้คำศัพท์กำกับไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้ และให้ผู้เข้าสอบเขียนเรียงความ โดยอาศัยภาพเหล่านั้นเป็นเกณฑ์

นอกจากนี้ บังอร สว่างวโรรส และเยาวภา พุกกะคุปต์ ยังได้กล่าวถึงวิธีการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยว่าทำได้หลายวิธี แต่ที่นิยมใช้กันมีดังนี้

1. การเลือกจากคำตอบหลายคำตอบ เพื่อใช้แทนคำที่ให้มา (Multiple Choice Items Replacement) ผู้ออกข้อทดสอบอาจจะให้คำตอบมา 3-5 คำตอบ และให้ผู้เข้าสอบเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว ข้อสอบแบบนี้ใช้ทดสอบความรู้ได้หลายเรื่องทั้งความรู้ในทางไวยากรณ์ ตัวสะกด การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น
2. การเลือกจากคำตอบหลายคำตอบเพื่อเติมลงในช่องว่าง (Multiple Choice Items Completion) ข้อทดสอบชนิดนี้ผู้สร้างข้อทดสอบให้คำตอบมาหลายคำตอบ แล้วให้ผู้เข้าสอบเลือกเพียง 1 คำตอบ เพื่อเติมลงในช่องว่างให้ได้ความที่สมบูรณ์
3. การเติมคำลงในช่องว่าง (Completion) ผู้สร้างข้อทดสอบจะให้ผู้เข้าสอบเติมในช่องว่างเอง เพื่อให้ข้อความนั้นๆ สมบูรณ์
  1. การค้นหาที่ผิด (Error-recognition Items) ผู้สร้างแบบทดสอบจะให้ข้อความมา โดยแบ่งออกเป็นส่วนๆ เพื่อให้ผู้เข้าสอบพิจารณาว่าข้อความส่วนไหนไม่ถูกต้อง
  2. การจัดลำดับเรื่อง (Organization or Coherence) ผู้สร้างข้อทดสอบจะให้เนื้อเรื่อง โดยแบ่งเป็นประโยคๆ และปะปนกันมาเพื่อให้ผู้เข้าสอบเลือกว่าประโยคใดควรมาก่อนมาหลัง

วาสนา โกวิทยา (2525) เสนอหลักการเกี่ยวกับการวัด และประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

สาระสำคัญที่ควรวัด และประเมินผลสำหรับทักษะการเขียน กล่าวโดยสรุปคือ

1. องค์ประกอบของภาษา ได้แก่ กลไก และแบบแผนของการเขียนรวมทั้งศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา
2. การสื่อความหมายด้วยการเขียน ซึ่งในชีวิตจริง มีความสัมพันธ์กับความต้องการของนักเรียน หมายความว่า นักเรียนมีอะไรจะเขียน และมีวัตถุประสงค์ชัดเจนว่าจะเขียนให้ใครอ่าน

แฮร์ริส (Harris, 1969) เสนอว่า การสร้างข้อสอบวัดความสามารถในการเขียนควรวัดองค์ประกอบ หรือ ทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนใน 3 ลักษณะดังนี้

1. วัดด้านไวยากรณ์ และลีลาภาษา (Testing Formal Grammar and

Style) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น เรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subjects and Verb Agreement) การใช้สรรพนาม (Use of Pronouns) การเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Comparison of Adjectives) การสร้างรูปคำกริยาวิเศษณ์ (Formation of Adverbs) การสร้างรูปคำกริยาอปกติ (Formation of Irregular Verbs) ตลอดจนเรื่องอื่นๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตจริง

2. วัดความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ (Testing the Ability of Organize Materials) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่ตัดเป็นตอนๆ เข้าเป็นประโยค หรือ เข้าเป็นเรื่องราวหนึ่งย่อหน้าได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่

3. วัดกลไกในการเขียน (Testing the Mechanics of Writing) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นอักษรตัวใหญ่ (Punctuation and Capitalization) และการสะกดคำได้ถูกต้อง (Spelling) เป็นต้น

ไดเดอร์ริช (Diederich cited in McColly, 1970) กำหนดองค์ประกอบในการตัดสินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ (Ideas) คือ การพิจารณาถึงความชัดเจน ความต่อเนื่อง และความสมเหตุสมผล
2. รูปแบบของเรียงความ (Form) พิจารณาถึงการเรียบเรียงเรื่อง และลำดับความคิด
3. อรรถรสในการเขียน (Flavor) พิจารณาลีลาการเขียนที่น่าสนใจ และเชื่อถือได้
4. กลไกในการเขียน (Mechanics) พิจารณาการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์
5. การใช้คำ (Wording) พิจารณาการเลือกใช้คำ และการเรียบเรียงคำ

วาเล็ต และ ดิสสิค (Valette and Disick, 1972) เสนอการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเขียนภาษาอังกฤษไว้ว่า ครูผู้สอนแต่ละคนควรจะทำหนดกฎเกณฑ์ หรือ วิธีปฏิบัติให้เหมาะสมกับสภาพของตน โดยตั้งค่านิ่งถึงระดับภาษา และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ของผู้เรียน และตัวผู้เรียนเองด้วย

ฟินอคเชียโร และโบโนโม (Finocchiaro and Bomono, 1973) จำแนกแบบสอบวัดทักษะการเขียนออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบสอบชนิดให้ตอบสั้น (Short Answer Tests) เช่น แบบสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) เติมคำ (Completion) การแทนคำที่ให้ลงมาในประโยค (Substitution) หรือ การเปลี่ยนประโยคจากโครงสร้างหนึ่งไปยังอีกโครงสร้างหนึ่ง (Transformation) แบบสอบเหล่านี้มีข้อดี คือ ตรวจให้คะแนนได้ง่าย และรวดเร็ว และมีข้อจำกัดสำหรับแบบประเภทนี้ คือ ต้องไม่ถามในขอบข่ายความรู้ที่กว้างเกินไป

2. แบบสอบเรียงความ (Essay Tests) หรือ แบบสอบอัตนัย เป็นแบบสอบที่นักเรียนต้องมีความสามารถในการใช้โครงสร้างประโยคหลายรูปแบบ รู้คำศัพท์จำนวนมาก และมีความสามารถที่จะแสดงความคิดออกมาอย่างมีเหตุผล แจ่มชัด และกระชับ ดังนั้นจึงไม่ควรใช้แบบสอบอัตนัยนี้กับผู้เริ่มเรียนภาษา เพราะแบบสอบประเภทนี้จะเป็ประโยชน์เหมาะสมกับนักเรียนในระดับสูงขึ้นไปมากกว่า

ฮีตัน (Heaton, 1979) กล่าวถึงหลักการในการทดสอบการเขียน ดังนี้

3. ผู้ออกข้อสอบไม่ควรตั้งความมุ่งหมายให้สูงเกินสภาพของผู้เรียน การทดสอบการเขียนควรคาดหวังให้ผู้เรียนเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เพื่อสื่อความหมายตามต้องการ แต่ไม่ควรมุ่งหวังการเขียนเชิงริเริ่มสร้างสรรค์จากผู้เรียน นอกจากนั้นควรออกแบบข้อสอบที่สอดคล้องกับการเรียนการสอน และระดับความสามารถของผู้เรียน

4. การเขียนเรียงความจะใช้เป็นข้อทดสอบได้ต่อเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะเขียนอย่างอิสระ การเขียนเรียงความเป็นการให้โอกาสผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษา และการสื่อความหมาย

5. ข้อสอบการเขียนควรอยู่ในรูปปัญหา หรือ สถานการณ์กระตุ้นให้ผู้เรียนเขียน ควรเป็นงานที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเห็น และมีความมุ่งหมายในการเขียน สถานการณ์ที่ให้ในข้อสอบควรให้การกระตุ้น และมีข้อมูลที่เพียงพอสำหรับงานเขียน ทั้งในการกำหนดรูปแบบ และลีลาที่จะใช้ในงานเขียน ข้อสอบเช่นนี้จะมีความเที่ยงสูง และง่ายที่จะเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างงานเขียน ข้อควรระวังคือ ถ้าสถานการณ์ยาวเกินไปจะกลายเป็นการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

จาคอบส์ และคณะ (Jacobs et al., 1981) ได้สรุปลักษณะข้อสอบการเขียนไว้
ดังนี้

1. ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารมากกว่าเรื่องกลไกของภาษา
2. มีความสอดคล้องระหว่างสิ่งที่สอน และสิ่งที่สอบ
3. มีความตรง (Validity) ในแง่ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน
4. เตรียมข้อสอบง่ายกว่าข้อสอบปรนัย
5. ผลที่ได้มีความหมายทันที ไม่ต้องมีการแปลผลต่อไป
6. สามารถชี้ถึงระดับความสามารถในการเขียน ตลอดจนสามารถบอกจุดอ่อน และจุดดีได้
7. หากมีการควบคุมการสอบอย่างถูกต้องแล้ว จะมีความเที่ยงสูง
8. มีการใช้สถิติปัญญาของผู้ร่วมกระบวนการเขียน ซึ่งหมายถึงผู้อ่านเป็นผู้ตัดสินงานเขียนนั้น

วิลคินส์ (Wilkins อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร 2528) เสนอเกณฑ์การประเมินผลทักษะการเขียนตามความสามารถของผู้ใช้ภาษาซึ่งมีทั้งหมด 7 ระดับ จากระดับเริ่มเรียน คือระดับที่ 1 ถึงระดับที่ 7 ดังนี้

ระดับที่ 1	สามารถคัดลอกภาษาอังกฤษตามตัวอย่างที่ให้ไว้
ระดับที่ 2	สามารถเขียนตามคำบอกที่ซ้ำๆ ได้ แต่ยังมีที่ผิดพลาดแก้ไข และพอที่จะเปลี่ยนคำบางคำในประโยคที่ให้ เช่น เปลี่ยนจาก She wrote with a pen. เป็น She wrote with a pencil. หรือ She is writing with a pen. ได้
ระดับที่ 3	สามารถเขียนประโยคเดี่ยวๆ หรือ ข้อความที่ท่องจำมาได้ แต่ยังมีที่ผิดไวยากรณ์ ตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอนอยู่ มีความสามารถเขียนข้อความต่อเนื่องกันน้อยมาก ซึ่งพอที่จะเขียนเปลี่ยนแปลงข้อความที่ให้ไว้บ้างในด้านเนื้อหาเท่านั้น ยังเปลี่ยนแปลงด้านลีลาภาษา (Style) ของการเขียนไม่ได้ และจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก
ระดับที่ 4	ความสามารถเขียนข้อความต่อเนื่องภายใต้หัวข้อที่คุ้นเคยได้ และเขียนรายงานเหตุการณ์ ให้ข่าวสารที่เป็นจริงได้ แต่ยังมีการใช้รูปประโยคที่ผิดอยู่ ความสามารถในการเขียนพริกแพลงวิธีการต่างๆ ยังมีน้อยมาก และยังคงต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 5 สามารถเขียนเนื้อความต่างๆ เช่น บรรยาย พรรณนา จากเรื่องหนึ่งไปอีกเรื่องหนึ่งได้ แต่ยังมีอิทธิพลของการเขียนแบบภาษาไทยหลงเหลืออยู่ และยังสามารถเขียนไม่คล่องเท่าการเขียนภาษาไทย เพราะยังติดรูปแบบการเขียนของภาษาไทยอยู่ สามารถเขียนวิธีต่างๆ ตามความต้องการได้ มีการใช้พจนานุกรมไม่มากนัก และมีการเขียนที่ช้ากว่าเจ้าของภาษา

ระดับที่ 6 สามารถเขียนเนื้อความได้ทุกแบบ และเขียนทุกวิธีได้ โดยไม่ผิดไวยากรณ์ ตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอนเลย มีการใช้รูปประโยค และคำศัพท์แบบต่างๆ เพื่อการเขียน และไม่จำเป็นต้องใช้พจนานุกรม การเขียนนั้นจะแตกต่างจากเจ้าของภาษาในเรื่องของการใช้ศัพท์บางคำที่ผิดลีลาภาษา และยังสามารถเขียนได้ช้ากว่าเจ้าของภาษาเล็กน้อย

ระดับที่ 7 มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา คือจะถูกจำกัดเฉพาะความรู้ และเขาวินิจฉัยเท่านั้น ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของผู้ที่เคยทำงานในสภาวะที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ

วิธีการวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สามารถสรุปวิธีการที่สำคัญได้ 3 วิธี คือ

1. การวัดเฉพาะทักษะการเขียนเพียงอย่างเดียว เช่น การคัดลอกข้อความที่กำหนดให้ การเขียนบรรยายภาพ เป็นต้น หรือการวัดทักษะการเขียนให้สัมพันธ์ไปกับทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง- การเขียน การอ่าน- การเขียน การพูด- การเขียน เป็นต้น หมายความว่า ผู้เรียนอาจเขียนตามคำบอก เขียนสรุปความจากเรื่องที่ตนได้ฟัง หรือ ได้อ่าน หรืออ่านเรื่องที่ตนเขียนให้ผู้อื่นฟัง เป็นต้น

2. การวัดจุดย่อย หรือ การวัดรวมสรุปของทักษะการเขียน

ก. การวัดจุดย่อยของทักษะการเขียน เช่น การเขียนเครื่องหมายวรรคตอน การเขียนเกี่ยวกับไวยากรณ์เรื่องใด เรื่องหนึ่ง การเรียงคำในประโยค การสะกดคำ เป็นต้น

ข. การวัดรวมสรุปของทักษะการเขียน เช่น การเขียนตอบคำถาม การเขียนข้อความต่อเนื่องในรูปแบบต่างๆ กัน การเขียนเรียงประโยคที่สืบสนให้เรียงตามลำดับเหตุการณ์และเหตุผล การเขียนข้อความตามคำบอก การเขียนกรอกแบบฟอร์มต่างๆ การเขียนบทละครสั้นๆ การเขียนร้อยกรองในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น

3. การวัดทักษะการเขียนโดยตรง หรือโดยทางอ้อม ในการวัดทักษะการเขียนโดยตรงก็คือ การให้ผู้เรียนลงมือเขียนจริงๆ แต่ในทางปฏิบัติ บางครั้งก็มีอุปสรรคบางประการจึงจำเป็นต้องวัดโดยทางอ้อม คือ ใช้วิธีการที่สัมพันธ์กับการเขียน หรือความสามารถด้านการเขียน เช่น วัดความสามารถของผู้เรียนที่จะบอกได้ว่าข้อความที่กำหนดให้มีประโยคใดที่

ไม่มีเนื้อความที่เกี่ยวข้องกับข้อความนั้น (Irrelevant) และให้ผู้เรียนระบุประโยคนั้นออกมา ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถในการระลึกได้ (Recognition) และเมื่อผู้เรียนมีความสามารถในระดับนี้แล้วก็จะสามารถถ่ายโอนไปใช้ในระดับการเขียนจริง ได้ ดังนั้นครูผู้สอนอาจจะจัดการฝึกให้เกิดทักษะการเขียนโดยวิธีทางอ้อมเสียก่อน แล้วค่อยๆ พัฒนาไปสู่การเขียนจริง (Production) และในการเขียนจริงก็จะสามารถเริ่มจากขั้นง่ายๆ ไปจนถึงขั้นที่ยาก ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องใช้ทักษะ และความสามารถในการเขียนด้วยตนเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลทักษะการเขียน ควรวัดว่าผู้เรียนมีทักษะในด้านกลไกทางการเขียน อันได้แก่ การเขียนตัวอักษร และการสะกดคำ การใช้ไวยากรณ์ และสามารถสื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ อันเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของการเขียน

กิจกรรมการเรียนการสอนกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ปาริฉัตร สรญาณธนาวุธ (2530) ทำการวิจัยเรื่อง การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านการตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียน แนวคิด ขั้นตอนและกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียน การจัดสื่อการเรียนการสอน และการตรวจงานเขียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 297 คน ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ในด้านการตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียน ครูโดยเฉลี่ยตั้งจุดประสงค์ว่า ให้นักเรียนสามารถบรรยายภาพได้ เติมข้อความหรือบทสนทนาได้ เขียนตามคำบอกได้ และเรียงประโยคเป็นข้อความได้
2. ในด้านแนวคิด ขั้นตอน และการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียน ครูโดยเฉลี่ยเน้นความถูกต้องทางความรู้ภาษาอังกฤษ และการสื่อความหมาย และดำเนินการเรียนการสอนโดยแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบก่อนลงมือสอน และให้นักเรียนต่างคนต่างเขียน กิจกรรมการสอนทักษะการเขียนที่จัดบ่อยได้แก่ การคัดลอกข้อความ การแทนคำ การหาคำที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือตรงกันข้าม การเปลี่ยนรูปประโยค การเชื่อมประโยค การเติมคำหรือสำนวนที่เรียนมาแล้วลงในช่องว่าง การเขียนตามคำบอก โดยการเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่าง การเขียนเรียงความโดยการเติมคำ หรือข้อความลงในช่องว่าง และการจัดลำดับประโยคเป็นความเรียงที่มีเหตุการณ์ต่อเนื่อง

3. ในด้านการจัดสื่อการเรียนการสอนทักษะการเขียน ครูโดยเฉลี่ยใช้หนังสือแบบเรียนพจนานุกรม กระดานดำและชอล์ก วิทย์หรือเทป รูปภาพหรือการ์ตูน บัตรคำ หรือบัตรประโยค ของจริงและของตัวอย่าง และเลือกใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของบทเรียน อายุ สติปัญญา และประสบการณ์ของนักเรียน และไม่เสียเวลาในการใช้มากเกินไป การใช้สื่อการเรียนการสอนครูจะเป็นผู้สาคิดและให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้ ตลอดจนมีการวัดผลการใช้ด้วย และครูส่วนใหญ่จะช่วยกันผลิตสื่อการเรียนการสอนหรือจัดทำกันเอง

4. ในด้านการตรวจงานเขียน ครูโดยเฉลี่ยแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนให้นักเรียนเองทั้งหมด โดยพิจารณาที่ตำแหน่งของคำในประโยคหรือโครงสร้างประโยค การสะกดคำ การใช้กาล ความสอดคล้องของหลักเอกพจน์และพหูพจน์ การเรียงลำดับความคิด อย่างสมเหตุสมผล ความชัดเจนในการสื่อความหมาย และความยาวของเรื่องที่เขียน และให้คะแนนตั้งแต่งานร่างฉบับแรก

ศศิธร จ่างภากร (2531) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ในเรื่องผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า

- 1) ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษหลังการฝึกกิจกรรมสูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างน้อยสำคัญที่ระดับ .01
- 2) นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้สึกพอใจกับบรรยากาศในการเรียนและอยากเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนให้ความเห็นว่าตนได้รับความรู้เพิ่มขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้กิจกรรมที่นักเรียนได้รับยังทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย

วิภา รักษาม (2534) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้ ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ โรงเรียนชุมชนหนองสองห้อง จังหวัดขอนแก่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำที่เรียนด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้สูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นอย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมศรี ธรรมสารโสภณ (2534) ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการและแบบเน้นผลงาน ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 47 คน และ 55 คน ซึ่งมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นผลงาน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

2. ความสามารถในการแต่ละองค์ประกอบของทักษะการเขียน ได้แก่ ด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้คำศัพท์ และการใช้ตัวสะกดและวรรคตอนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นผลงาน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 แต่ความสามารถในด้านการใช้ภาษาของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นผลงาน

บุษบา ไชคชช่วยชู (2536) ทำการศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนคำ ประโยค ข้อความสั้นๆ ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือ มีความสามารถด้านแนวความคิดในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สมชาย อบรม (2538) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 401 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ประเภทต่างๆ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ดังนี้ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 51.76 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเล่าเหตุการณ์เท่ากับ 55.69 และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบจุดใจเท่ากับ 46.45

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ดังนี้ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 28.88 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเล่าเหตุการณ์เท่ากับ 32.12 และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบจุดใจเท่ากับ 20.12

วิรุฬห์เกียรติ์ คงกลาง (2538) ทำการศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ จำนวน 4 ห้องเรียนๆ ละ 30 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน คิดเป็นร้อยละจากค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 66.87 และ 69.84 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลางตามเกณฑ์การประเมินผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ

2. ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อนสูงกว่ากลุ่มที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมการเรียนการสอน มีส่วนช่วยสนับสนุนให้นักเรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น และกิจกรรมการเรียนการสอนยังสร้างความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนด้วย

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

เลียว (Liao, 1995) ทำการศึกษา เรื่องการเรียนเขียนภาษาอังกฤษโดยนักเรียนซึ่งใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ จากการศึกษาบทความทั้งที่เขียนเป็นภาษาจีน และที่เป็นภาษาอังกฤษพบว่านักเรียนซึ่งเป็นกรณีศึกษาชื่อ มาร์คส์ (Mark) อายุ 8 ปี สามารถใช้ภาษาเขียนในการสื่อสาร และถ่ายทอดความคิด และความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่เขียนต่อกลุ่มผู้อ่านบทความได้อย่างดี นอกจากนี้เขายังมีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถใช้อังกฤษได้ก่อนที่จะสามารถใช้ภาษาเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อนึ่ง มาร์คส์ ได้นำทักษะในการเขียนรูปภาพ และทักษะบางอย่างในการเขียนภาษาจีนมาช่วยในการเขียนบทความภาษาอังกฤษ เมื่อเขาพบข้อจำกัดในการใช้คำสรรพนามภาษาอังกฤษ จึงก่อให้เกิดการใช้ภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างไวยากรณ์ที่ผิดพลาด

สรุปผลได้ว่า นักเรียนที่มีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จะมีการใช้ความรู้จากทักษะการเรียนภาษาแม่ของตนเองมาประกอบการเขียนบทความที่ใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ 2

คิม (Kim, 1995) ทำการศึกษา เรื่องการพัฒนาทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดยตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนในระดับอุดมศึกษาชาวรัสเซีย ซึ่งไม่เคยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนเลย จากการศึกษาและวิเคราะห์ตัวอย่างบทความที่ได้จากการสอน 2 ปี โดยเทียบเคียงกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทั้งภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่ 2 รวมกับการสัมภาษณ์นักเรียน และครูผู้สอนพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนน้อยลง และความเข้าใจทางด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาได้เพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างจำนวนความผิดพลาดและความเข้าใจที่เพิ่มขึ้นทางด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษา

จากการสัมภาษณ์นักเรียน เปรียบเทียบกับบทความภาษาอังกฤษที่เขาเขียนพบว่านักเรียนมีวุฒิภาวะในการเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาทางการเขียนดีกว่าการพูด แต่กลับมีข้อผิดพลาดในการเขียนบทความภาษาอังกฤษมากกว่าข้อผิดพลาดในการพูดภาษาอังกฤษ

สรุปผลได้ว่า นักเรียนที่มีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จะมีความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ และจะมีความไม่ปกติต่างๆ เช่น ความรับรู้เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาที่ 2 นอกจากนี้ บทความของนักเรียนก็จะแสดงให้เห็นรูปแบบของความก้าวหน้าอย่างเป็นแบบแผนในการพัฒนารูปแบบของวัฒนธรรม (จากการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม) ความลับ

สนจากการพบกับวัฒนธรรมที่แตกต่างออกไป จนเกิดพฤติกรรมที่ผิดไปจากวัฒนธรรมดั้งเดิม และในที่สุดเกิดการหลอมรวมเข้ากันของวัฒนธรรมที่แตกต่างกันขึ้น

เอล โอมารี (Al-Omari, 1996) ทำการศึกษา เรื่องกิจกรรมและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ รวมไปถึงความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนคนหนึ่งซึ่งมีใช้เจ้าของภาษาอังกฤษแต่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แต่ต้องเรียนและอาศัยอยู่ในประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมของลูกชายชื่อ โมฮัมมัด (Mohammed) เป็นเวลา 2 ปี ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมปีที่ 2 และชั้นประถมปีที่ 3 ในโรงเรียนของรัฐ 2 แห่งที่เมืองลินคอนในมณฑลรัฐเนบราดาส์กา โดยได้ไปสังเกตการเรียน และสัมภาษณ์ทั้งตัวลูกชาย และครูผู้สอน นอกจากนี้ยังทำการวิเคราะห์บทความทั้งที่ทำในชั้นเรียน และที่ทำที่บ้านตามแนวทางของ สปรัดลีย์ (Spradley, 1980) เฮส์ และ เฟาเวอร์ (Heyes and Flowers, 1986)

การศึกษาดังกล่าวสรุปผลได้ 3 ประการ คือ

1. นักเรียนที่มีใช้เจ้าของภาษาอังกฤษ จะยังคงมีความผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษ ในช่วงเวลาต้นๆของการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตาม เขาจะสามารถเขียนภาษาอังกฤษในการแสดงความมุ่งหมายได้ชัดเจน มีเอกลักษณ์ของตนเอง และเต็มไปด้วยความหมาย
2. นักเรียนสามารถ ที่จะชี้ให้เห็นได้ทั้งจุดอ่อน และจุดแข็งในบทความภาษาอังกฤษของตนเองได้ ซึ่งบางครั้งแม้แต่ผู้ใหญ่ก็ยังไม่สามารถทำได้
3. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 สามารถที่จะเขียนภาษาอังกฤษได้ยาวๆ และสามารถเขียนได้บ่อยๆ ถ้าเขาได้รับการสนับสนุนให้มีการเขียนภาษาอังกฤษในเชิงสร้างสรรค์ ให้สามารถที่จะเขียนในลักษณะที่พร้อมจะเสี่ยงต่อการเขียนผิดพลาด และไม่ต้องถูกจำกัดโดยกฎเกณฑ์ในการออกเสียง

กล่าวโดยสรุป นักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จะใช้ความรู้จากทักษะการเรียนภาษาแม่ของตนมาใช้ในการเรียนภาษาที่ 2 และพบว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ มีข้อผิดพลาดในทักษะการเขียนมากกว่าทักษะอื่น